

η λάμψη της ανατροπής είναι παντοτινή...

Θέσεις της
Κ.Ν.Ε - Νέο Αριστερό Ρέυμα
για το συνέδριο συμβολής
στην επανίδρυση της
Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης.

Μάρτης 1995

Mπ.Β.

Πίστηρα

Τι ωφελεί να γράψει κανείς κάτιτο θαρραλέο, απ' όπου να βγαίνει πως η κατάσταση που βρισκόμαστε είναι βάρβαρη... αν δεν φαίνεται ξεκάθαρα για ποιό λόγο φτάσαμε σ' αυτή την κατάσταση;

Πρέπει να πούμε ότι τα βασανιστήρια γίνονται γιατί πρέπει να διατηρηθούν οι σχέσεις ιδιοκτησίας.

Μπέρτολτ Μπρέχτ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ 2000

Α. Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.

Η γενιά μας ζει μια εποχή εκρηκτικών αντιθέσεων, βαθιάς και παρατεταμένης κρίσης σ'όλα τα επίπεδα της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990 όλα φαίνονταν "ρόδινα" για τον κόσμο του κεφάλαιου. Η κατάρρευση των ιδιότυπων εκμεταλλευτικών καθεστώτων της Ανατολής, η χρεωκοπία του γραφειοκρατικού, υποταγμένου, κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος στη Δύση, ο θρίαμβος, σ'όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, της "ελεύθερης αγοράς" στη ζωή και τις συνειδήσεις των ανθρώπων γεννούσαν μια ακατάσχετη θριαμβολογία στην εξουσία της κοινωνίας μας.

Τόλμησαν, μάλιστα, να κηρύξουν το "τέλος της ιστορίας", το τέλος δηλαδή των ταξικών συγκρούσεων, να μιλήσουν για το "αέναο", το παντοτινό του καπιταλισμού, για την οριστική του νίκη. **Όμως η πραγματικότητα όσο αμείλικτη στάθηκε απέναντι στα όνειρα για το επαναστατικό μέλλον των προηγούμενων γενιών άλλο τόσο αδυσώπητη στέκεται για τους θριαμβευτές του κεφάλαιου και τους όψιμους χειροκροτητές τους. Η θριαμβολογία έδωσε τη θέση της στο σκεπτικισμό και αυτός στον παροξυσμό των αντιφάσεων.**

a. Ο θρίαμβος και το τέλμα του προσωρινού νικητή.

Η καπιταλιστική ανασυγκρότηση και ο νεοσυντηρητισμός, η υπερεπιθετική στρατηγική του κεφάλαιου, με ατμομηχανή τα ΠΠΜ, των δύο τελευταίων δεκαετιών, πέτυχε συντριπτική νίκη απέναντι στις δυνάμεις της εργασίας και της νεολαίας. Με περισσότερες ή λιγότερες αντιφάσεις και αντιστάσεις, οι αναδιαρθρώσεις που επιχείρησε σε μεγάλο βαθμό πέρασαν, έγιναν υλική πραγματικότητα που επιδρά σε σημαντικό βαθμό στην αντικειμενική κατάσταση, τη συνείδηση και τη συμπεριφορά των εργαζόμενων και της νεολαίας.

• Οι αναπτυξιακοί ρυθμοί, παρ'όλη τη σχετική και φυσιολογική τους ανάκαμψη κινούνται πολύ χαμηλά, η αποδοτικότητα του κεφάλαιου καρκινοβατεί. Η ανεργία, η νέα φτώχεια και η περιθωριοποίηση ξεπερνούν τα όρια συναγερμού. Είναι φανερό ότι η όποια ανάπτυξη δε συνοδεύεται από αντίστοιχη "ανάπτυξη" των εργαζομένων και της νεολαίας, αλλά από νέους γύρους λεηλασίας τους.

• Οι ιμπεριαλιστικές ολοκληρώσεις(Ευρωπαϊκή Ένωση, NAFTA κλπ) αναστατώνονται από παλιές και νέες αντιθέσεις.

Ορόσημα και σταθμοί όπως το 1992, το Μάαστριχτ κλπ κλονίζονται, το κύκνειο áσμα τους ακούγεται πριν την ημερομηνία λήξης τους. Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι αναιρείται η ουσία τους, ο μεγαλύτερος βαθμός εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Ίσα -ίσα, οι αντιθέσεις, τα ζιγκ-ζαγκ ακόμα κι οταν εμφανίζονται να υπονομεύουν τις ολοκληρώσεις αυτό που διαπραγματεύονται, είναι η εσωτερική ισορροπία δυνάμεων, αντανακλώντας ή προμηνύοντας νέους ενδοιμπεριαλιστικούς συσχετισμούς. Ακόμη όμως και οι στιγμιαίες ισορροπίες, δεν καταργούν τις αντιθέσεις τους.

• Οι κρίσεις και οι ανταγωνισμοί θα προσπαθούν να εκτονώνονται μαζί με τον εσωτερικό κοινωνικό πόλεμο αλλά και με της πιο άγριας μορφής πολεμικές συγκρούσεις όπως στα Βαλκάνια. Εισητήριο για τη συμμετοχή του κάθε "εθνικού" κεφαλαίου στη διαδικασία των ολοκληρώσεων είναι η μεγιστοποίηση της εκμετάλλευσης, η ελαχιστοποίηση των δικαιωμάτων και καταχτήσεων της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Ανάλογο θάναι το τίμημα που θα κληθούν να πληρώσουν και στη διάσκεψη της Ευρώπης για την αναθεώρηση του Μάαστριχτ.

• Οι χώρες του λεγόμενου "τρίτου κόσμου" χρησιμοποιούνται σα χώρος αποβλήτων, σαν ένα τεράστιο γκέτο που θα κλειστεί με νέα ηλεκτροφόρα τείχη ώστε της γης οι κολασμένοι να μη μεταναστεύουν στις καπιταλιστικές μητροπόλεις. Η πείνα, οι άγριες συγκρούσεις των πολέμων τύπου Ρουάντα, οι δικτατορίες, η εξαθλίωση είναι τα καθημερινά φαινόμενα σ'ένα κόσμο που βράζει και έχει φτάσει στα όριά του.

• Οι λαοί των χωρών του "ανύπαρκτου σοσιαλισμού" βλέπουν στη θέση των τειχών που γκρεμίστηκαν να ορθώνονται νέα αντιλαϊκά καθεστώτα ροζ ή μαύρης απόχρωσης, νέα κοινωνικά τείχη φτώχειας, μεταναστευτικής περιπλάνησης και υπερεκμετάλλευσης.

• Ταυτόχρονα νέα ρεύματα κοινωνικής διαμαρτυρίας που εκδηλώθηκαν τα τελευταία χρόνια και "εισέβαλαν στο προσκήνιο εντείνουν το ταραγμένο σκηνικό, αποτέλεσμα και αιτία του ραγισμένου νεοσυντηρητικού καθρέφτη. Το Λος Άντζελες και η πλατεία Τραφάλγκαρ του Λονδίνου, ο γαλλικός Μάρτης, τα 1.000.000 διαδηλωτές του εργατικού Σαββάτου στην Ιταλία, οι καταλήψεις της γνεολαίας στην Ελλάδα κλπ, αποτελούν το ξέσπασμα, τη βίαιη έκρηξη οργής και αγανάκτησης απέναντι σ'ένα κόσμο άδικο. Τέτοια ξεσπάσματα απέχουν από τις νικηφόρες εφόδους στα "χειμερινά ανάκτορα" της εξουσίας είναι όμως μαγιά για το επαναστατικό, ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό κίνημα της εποχής μας.

Β. Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Το διαμορφωμένο από δεκαετίες σύστημα άσκησης της αστικής εξουσίας δείχνει να είναι γερασμένο και αναποτελεσματικό. Δεν αποτελεί ελληνικό φαινόμενο των υπέργηρων δεινοσαύρων που πρέπει να αποσυρθούν προς όφελος των καταλυτικών ηγετών. **Αποτελεί παγκόσμια πραγματικότητα που στο διάβα της σαρώνει από το άστρο του σαραντάρη Κλίντον ως τους υποταχτικούς Ιάπωνες πολιτικούς, από τον πετυχημένο Mr.TV Μπερλουσκόνι ως τον άοσμο Μέητζορ,, από το σοσιαλιστή της γκιλοτίνας Γκονζάλες ως τον "άφθαρτο" Μπαλαντίρ.** Τα φαινόμενα Μπόσι, Φίνι, Λεπέν, Πασκουά πολλαπλασιάζονται, ενώ οι εσωκομματικοί σπαραγμοί δε γίνονται πλέον με χτυπήματα κάτω από το τραπέζι αλλά με κανιβαλλικές δημόσιες τελετές.

Δίπλα σ'αυτά τα ρεύματα αποστοίχησης από τα κόμματα και τους παραδοσιακούς μηχανισμούς της αστικής εξουσίας, τα άκυρα και λευκά των εκλογικών διαδικασιών, η ανάδειξη νέων κενών αλλά και κέντρων εκπροσώπησης υποδηλώνουν τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί αλλά και λειτουργούν σα "σκηνές από ταινία προσεχώς" των μεγαλύτερων αλλαγών που θα επέλθουν.

Το κεφάλαιο αναλαμβάνει απ'ευθείας, σε πολλές περιπτώσεις την πολιτική διαχείρηση, ξεπερνώντας τα παραδοσιακά του στηρίγματα. Κέντρα εξουσίας όπως τα ΜΜΕ, οι δικαστές παίζουν αυξημένο ρόλο, αναδεικνύονται σε ατμομηχανές της νέας αστικής πολιτικής. Οι αιτίες της κρίσης είναι πολλές και πρέπει να αναζητηθούν:

•Στο γενικότερο λαχάνιασμα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης. Το πρόβλημα γίνεται οξύτερο αφού δεν υπάρχει ορατή, εναλλακτική στρατηγική για το κεφάλαιο. Ταυτόχρονα η φοβερή αναντιστοιχία, των οικονομικών αναδιαρθρώ-

σεων με αυτές στο κομματικό σύστημα κανει διπλή τη φθορά.

•Στις αλλαγές στο ρόλο και τη λειτουργία του σημερινού κράτους. Χάνοντας ακόμα και αυτό το μανδύα του ουδέτερου διοικητή, του μοχλού ουσιαστικά άσκησης της ενσωματωτικής, συμμαχικής πολιτικής του κεφάλαιου. Το λιγότερο κράτος του νεοσυντηρητισμού σημαίνει ακρωτηριασμό των λαϊκών κατακτήσεων και του λεγόμενου "κοινωνικού χαρακτήρα" των υπηρεσιών του. Άλλα ταυτόχρονα η ενίσχυση των καταπιεστικών μηχανισμών και των νέων πιο σκοτεινών κέντρων εξουσίας, η υποταγή στις υπερεθνικές καπιταλιστικές ρυθμίσεις, ακρωτηριάζει και τη δυνατότητά του να ενσωμάτωνει στην αστική πολιτική πλατύτερα κοινωνικά στρώματα.

• Στην "υπονόμευση" του παραδοσιακού ρόλου και της φυσιογνωμίας των κομμάτων και των συνδικάτων. Τα κόμματα συντηρητικά ή σοσιαλδημοκρατικά δεν είναι πια φορείς "νέων ιδεών" αλλά κυβερνητικοί διαχειριστές μιας κοινωνικά βάρβαρης πολιτικής. Ιδιαίτερα η σοσιαλδημοκρατία χάνοντας ακόμα και το προφίλ, είτε σαν κυβέρνηση είτε σαν αντιπολίτευση, της στοιχειώδους υπεράσπισης των εργατικών συμφερόντων πληρώνει διπλά αυτή την κρίση. Η καθεστωτική αριστερά είτε στη λογική της πλήρους ενσωμάτωσης είτε στη λογική της αντίστασης "στα σημεία" αλλά και της συνδιαλλαγής αδυνατεί να γίνει αποδέκτης της λαϊκής δυσαρέσκειας να επικοινωνήσει με τα νέα υπόγεια και υπό διαμόρφωση ρεύματα αμφισβήτησης, κρατώντας τ'όνομα αλλα όχι τη χάρη.

Το χάσιμο της παραδοσιακής δραστηριότητας εκπροσώπησης έστω και πλαστών συμφερόντων από τα κόμματα δημιουργούν ένα τεράστιο κενό. Κενό που προσπαθούν να καλύψουν με τη λεγόμενη "επικοινωνιακή δημοκρατία", με νέες μορφές υπνώτισης και πλαστής συμμετοχής στις εξελίξεις. Η αύξηση της αντιπροσωπευτικότητας με δημοψηφίσμα-

τα κλπ θα συνοδεύεται με άνοδο της καταστολής κάθε μέσου, ώστε να "προστατευτεί" από τον πραγματικό διχασμό της η πολιτική, σε αστική και εργατική.

Όμως στη δίνη της πολιτικής κρίσης "παίζονται" πολύ περισσότερα από την ύπαρξη και το ρόλο των κομμάτων. Παίζεται ο ρόλος και ο χαρακτήρας της ίδιας της πολιτικής. **Αν θα διατηρηθεί έστω και με αυξημένη την ηθική και το κύρος της σα μορφή άσκησης της αστικής εξουσίας από κάποιους εκπρόσωπους ή θα αναγεννηθεί η ανεξάρτητη εργατική πολιτική των ίδιων των εργαζόμενων και της νεολαίας, καταργώντας ότι γνωρίσαμε σαν πολιτική ως σήμερα, προχωρώντας στην κατάργηση της όσο η αυτοδιεύθυνση και η άμεση συμμετοχή θα γίνεται πραγματικότητα.. Αυτό είναι το πραγματικό δίλλημα και όχι αν θα υπερασπίσουμε τον παλιό αστικό κοινοβουλευτισμό, τους δήθεν συμμετοχικούς θεσμούς, ή τους σικέ εικονοκλάστες της απολίτικης δημαγωγίας.** Στην επιχείρηση αναπαλαίωσης της πολιτικής, το μόνο νέο θα'ναι η ανατροπή της μέσα από την πολιτική δράση της νεολαίας και των εργαζομένων. Το τέλος της θα σημάνει και το τέλος των συμφερόντων που εκφράζει.

Γ. Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ, ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Ο παροξυσμός των αντιθέσεων που διαπερνούν τον κόσμο παίρνουν στη Ελλάδα οξύτατες και περίπλοκες μορφές. Το λαχανιασμα του νεοφιλελευθερισμού, η όξυνση των ταξικών κοινωνικών προβλημάτων, η ανυποληψία των καθεστωτικών κομμάτων, η κρίση του πολιτικού συστήματος συνθέτουν ένα εκρηκτικό μίγμα.

Πριν καν συμπληρωθούν δύο χρόνια από την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ η φθορά του παίρνει διαστάσεις χιονοστιβάδας. Μαζί του βυθίζονται στην ανυποληψία και στην κρίση τόσο η κλασσική λύση εναλλαγής, η ΝΔ, όσο και οι εφεδρείες του συστήματος κάθε παραλλαγής. Της ΠΟΛΑ που είδε τα φτερά της να ψαλλίδιζονται απότομα, του ΣΥΝ που παρ'όλες τις φιλότιμες προσπάθειες των ΜΜΕ δεν μπορεί να παίξει τον ενσωματωτικό ρόλο που του προορίζουν. Άλλα και του ΚΚΕ που σε εποχές όξυνσης της κοινωνικής κρίσης δε βλέπει να "παίρνει τα πάνω του" περιοριζόμενο στο ρόλο του αριστερού αναχώματος του συστήματος..

Οι τελευταίες διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις, παρ'όλη τη σχετικότητά τους, ανέδειξαν τη βαθιά κρίση.. Η αλματώδης, πρωτόγνωρη αύξηση της αποχής, του άκυρου και του λευκού, είναι η κορυφή του παγόβουνου. Ρεύμα διαφορετικών προσεγγίσεων και αναζητήσεων που καθρεφτίζει υπαρκτές τάσεις μέσα στην ελληνική κοινωνία.

- το ρεύμα της συντηρητικής α-πολιτικής, της "μαύρης τρύπας" και του ΚΛΙΚ. Βαθιά ποτισμένο από τις νεοφιλελεύθερες απόψεις των πιο ακραίων τμημάτων του κεφάλαιου που θέλουν να επιχειρήσουν βίαιη τομή στο πολιτικό σύστημα.

- το ρεύμα της απογοήτευσης κυρίως τμημάτων της εργατικής τάξης, μικρομεσαίων και αγροτών που πλήττονται από την κρίση με τον πιο βίαιο τρόπο.

Τα 2 αυτά ρεύματα είναι και τα πιο ευάλωτα για επα-

νάκαμψη στο μπλόκ της αστικής πολιτικής είτε με την ανοιχτή υποστήριξη ακραιφνών συντηρητικών λύσεων είτε με τη μορφή ψήφου και εμπιστοσύνης σε δυνάμεις του Πασοκ ή της αριστεράς σα μια τελευταία γραμμή άμυνας.

Τέλος υπάρχει το ρεύμα της αποστασιοποίησης από την αστική πολιτική από τη σκοπιά της αμφιβήτησης, του ριζοσπαστισμού του θολού έστω αντικαπιταλισμού που εκφράζεται κύρια στο χώρο της νεολαίας, των νέων δυναμικών τμημάτων της εργατικής τάξης και της μισθωτής εργαζόμενης διανόησης. Αυτό ακριβώς το κομμάτι πρέπει να'ναι στην προσοχή, το υποκείμενο και ο συνδιαμορφωτής του ανατρεπτικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος της εποχής μας.

Ταυτόχρονα φαίνεται να φτάνει στην τελική της "κρίση" και η μεταπολεμική στρατηγική της ελληνικής ολιγαρχίας. Το μεγάλο όνειρο της ευρωπαϊκής ανάπτυξης, του ΕΟΚικού εκσυγχρονισμού, της προσκόλλησης στην πρώτη ταχύτητα της ΕΟΚ-που χρωμάτιζε την πολιτική όλων των μεταδικτατορικών κυβερνήσεων- καταρρακώνεται. Τα παλιά οφέλη της αντιπροσώπευσης της Δύσης στα Βαλκάνια μετά την κατάρρευση της Ανατολικής Ευρώπης εξανεμίζονται αφού οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις επιλέγουν την απ'ευθείας και όχι δι' αντιπροσώπων παρέμβαση στα Βαλκάνια ή την τοποθέτηση νέων τοποτηρητών στην περιοχή.

Οι βαλκανικοί λεονταρισμοί των μακεδονομάχων, τουρκοφάγων και αλβανοκυνηγών, είτε εκφράζονται με τον πιό ακραίο και τυχοδιωκτικό τρόπο ακόμα και με πολεμική απειλή, είτε έχουν σημείο αναφοράς την οικονομική και πολιτική διείσδυση στη Βαλκανική ενδοχώρα έχουν σαν στόχο, όχι όμως και μοναδικό, την απόκτηση "πόντων" για το ελληνικό κεφάλαιο στο ευρωπαϊκό χρηματιστήριο.

Παρ'όλο που τα οφέλη δεν ήταν τα αναμενόμενα, η πολιτική και οικονομική διείσδυση και υποδούλωση των γειτονικών χωρών παραμένει κύρια επιλογή της ελληνικής ολιγαρχίας. Την ίδια στιγμή ερωτοτροπεί ιδιαίτερα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ολοένα και πιο φανερά με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ

στην περιοχή προσδοκώντας οφέλη στην κατοπινή μοιρασία της πίττας. Η ίδρυση νεών ΝΑΤΟϊκών στρατηγείων, η προθυμία για αποστολή ελληνικών στρατευμάτων μετά τον Περσικό και τη Σομαλία στην τ. Γιουγκοσλαβία κλπ, εντάσσονται σ' αυτή τη στροφή

Η προσπάθεια της ελληνικής ολιγαρχίας να σταθεί μ' όποιο τρόπο μπορεί στον παγκόσμιο ανταγωνισμό έχει οδηγήσει σε μια πρωτοφανούς βαρβαρότητας επίθεση στις ανάγκες και τα δικαιώματα της νεολαίας και των εργαζόμενων. Η λιτότητα χωρίς τέλος, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ανεργία και οι απολύσεις, η ελαστικοποίηση της εργασίας κι όλες οι εφαρμογές της Λευκής Βίβλου, η εμπορευματοποίηση και επιχειρηματικοποίηση της εκπαίδευσης, είναι στοιχεία του κοινωνικού πολέμου που έχει εξαπολυθεί στον "εσωτερικό εχθρό". Αδιάσπαστο στοιχείο αυτής της επίθεσης είναι η ένταση του αυταρχισμού, της καταπάτησης των λαϊκών ελευθεριών, η όξυνση της κρατικής καταστολής. **Απαραίτητο στοιχείο είναι η πρώθηση μιας ουσιαστικής συναίνεσης και των "πάνω" και των "κάτω", πάνω στη βάση της συντηρητικής πολιτικής, της αποδοχής της ΕΟΚικής και κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας.** Το πολιτικό προσωπικό πρέπει να συναινεί στις επιταγές των πραγματικών κεντρων εξουσίας. Αυτή την πραγματικό-

τητα εκφράζει και η πρόταση Στεφανόπουλου για την πρεδρία.

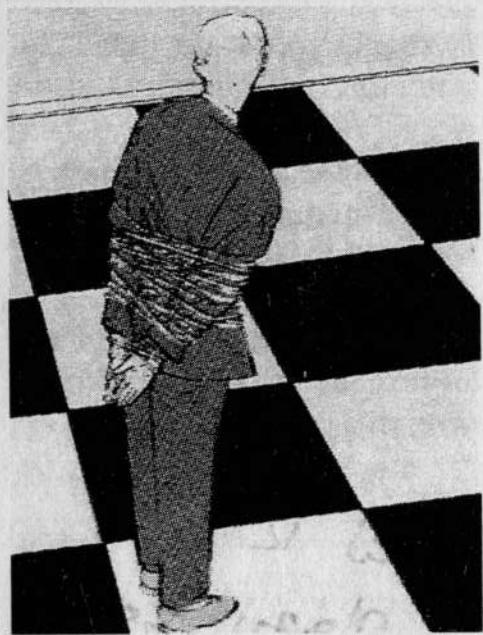
Ο κόσμος μας στο κατώφλι του 21ου αιώνα, μπροστά στα πιο προκλητικά ραντεβού της νεολαίας με το μέλλον, μοιάζει να κινείται στο μονόδρομο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Ο νεοφιλελευθερισμός λαχανιάζει, οι αυταπάτες για έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο που γέννησε η εκλογή Κλίντον σβήνουν κάτω από την απειλητική σκιά της πιό μαύρης και αντιδραστικής δεξιάς που σηκώνει κεφάλι στις ΗΠΑ, ο σοσιαλρεφορμισμός της Ευρώπης δε μπορεί πια ούτε για τα εργατικά μεροκάματα να διαπραγματευτεί. Όλα αυτά βάζουν ξανά με νέα ορμή το δίλλημα "σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα" φέρνουν στο προσκήνιο την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής επανάστασης σαν άμεση απάντηση στο μεσαίωνα της Νέας Τάξης.

Β) ΠΟΙΟΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Η νεολαία βιώνει καθημερινά όλες τις αλλαγές που έχει εφαρμόσει το σύστημα στην προσπάθεια ανασυγκρότητής του με τον πιο δραματικό τρόπο. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η νεολαία, πρώτη απ' όλους βιώνει τις ανακατατάξεις, αποτελεί ένα είδος πειραματικού εργαστηρίου αλλα ταυτόχρονα και πυξίδα των αλλαγών.

1. Εκπαίδευση: πυξίδα και εργαστήρι εφαρμογής

Ο χώρος της εκπαίδευσης συγκεντρώνει σ' όλες του τις μορφές τη συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας (= 83%). Τα τελευταία χρόνια μαζί με τους "παραδοσιακούς" χώρους της έχουμε μιά έντονη εξάπλωση παραληλων μορφών όπως τεχνικών σχολών και κολλεγίων, ταχύρυθμων σχολών μαθητείας και δεξιοτήτων, κάθε λογής σεμιναρίων κύρια ΕΟΚικής κατεύθυνσης, ποσοτική και ποιοτική εκτίναξη των μεταπτυχιακών σπουδών καθώς και την ίδρυση μιάς νέας "μεταλυκειακής βαθμίδας" των ΙΕΚ και των ΚΕΚ. Το ίδιο εκπαιδευτικό σύστημα γίνεται πιο καθολικό από ποτέ. Αποτελεί βασικό ενοποιητικό κρίκο της νεολαίας ως και 30 χρονών αφού με τον ένα ή τον άλλο τρόπο βρίσκεται ή επηρεάζεται έμμεσα ή άμεσα από τις αλλαγές και τον προσανατολισμό που παίρνει η εκπαίδευση.

Η γνώση εντάσσεται ολοένα και περισσότερο σαν οργανικό στοιχείο στην παραγωγή. **Τα προγράμματα σπουδών, η έρευνα, η "γεωγραφία" των σχολών, των ειδικοτήτων και των μαθημάτων ελαστικοποιούνται, προσαρμόζονται και υποτάσσονται στις ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής.**

Την ίδια στιγμή τα ίδια τα εκπαιδευτικά ιδρύματα κάθε βαθμίδας λειτουργούν όχι μόνο σαν παραρτήματα των επιχειρήσεων αλλά σαν επιχειρήσεις, με ότι συνεπάγεται αυτό, τα ίδια καθ' αυτα. Οι εκπαιδευόμενοι, ιδιαίτερα στην Τεχνικο-επαγγελματική εκπαίδευση (ΤΕΕ), τα ΤΕΙ, τα ΑΕΙ και τις διάφορες σχολές μαθητείας γνωρίζουν την εκμετάλλευση, χρησιμοποιούνται σαν εργαζόμενοι από τα χρόνια των θρανίων.

Ταυτόχρονα όσο αναπτύσσεται ο ρόλος της γνώσης και της επιστήμης, τόσο υποβαθμίζονται οι ίδιοι οι φορείς των επιστημών. **Για το κεφάλαιο το εκπαιδευτικό σύστημα και η δομή του αποτελούν στρατηγικό πεδίο των επιχειρούμενων αλλαγών προς όφελος του για ολόκληρη την κοινωνία.** Άλλαγές ενιαίου χαρακτηρα σ' όλες τις βαθμίδες με στόχο την πιο αποτελεσματική (παραγωγική) και διευρυμένη αναπαραγωγή της κυριαρχης ιδεολογίας, την εξασφάλιση της κυριαρχίας του, στον πολιτικό και κοινωνικό προσανατολισμό της μόρφωσης. στην ένταση των ταξικών φραγμών και στην αναπαραγωγή του καπιταλιστικού καταμερισμού εργασίας.

Οι άξονες των αλλαγών στην εκπαίδευση.

α) Προσαρμογή και υποταγή του εκπαιδευτικού μοντέλου στις ανάγκες του κέρδους, στους κανόνες της αγοράς, της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Με την άμεση ή έμμεση σύνδεση με επιχειρήσεις . ή την απ' ευθείας ανάληψη επιχειρηματικών δραστηριοτήτων από τις σχολές.

β) Μοντελοποίηση - κατηγοριοποίηση των αποφοίτων καθε βαθμίδας,

σύμφωνα με τις προδιαγραφές των νέων μορφών εκμετάλλευσης.

Η πολυδιάσπαση των αποφοίτων αποτελεί όρο για την ελαστικότητα της περιβόλητης "αγοράς εργασίας". Επικυρώνοντας αυτή την τάση, το κεφάλαιο επιδιώκει στα αμέσως επόμενα χρόνια να κατοχυρώσει μια διαδικασία "πιστοποίησης

επαγγελματικών ικανοτήτων", άμεσα ελεγχόμενη από τις ενώσεις βιομηχάνων, στην οποία θα υπαχθούν όλοι οι εργαζόμενοι ανεξάρτητα από τους όποιους τίτλους σπουδών κατέχουν.

γ)Αναβάθμιση και θεοποίηση της ιδιωτικής και της "παράλληλης εκπαίδευσης".

Η ιδιωτικοποίηση προσλαμβάνει εκρηκτικές διαστάσεις με τη λειτουργία μεταπτυχιακών με δίδακτρα , τη θεσμοθέτηση πληρωμής στο ολοήμερο σχολείο , την επί πληρωμή διενέργεια σεμιναρίων μέσα στα ΑΕΙ - ΤΕΙ, τα φροντιστήρια. Όμως το σοβαρότερο απ'όλα είναι ότι η λειτουργία των ίδιων των σχολών και σχολείων γίνεται με βάση ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια καταργώντας κάθε κοινωνικό χαρακτήρα στην εκπαίδευση. Η εκτίναξη της παράλληλης εκπαίδευσης σε ισότιμη μορφή εκπαιδευτικής διαδικασίας με την καθιερωμένη , δημιουργεί νέα δεδομένα για τη νεολαία και το μέλλον της. Έχει πολλές φορές μεγαλύτερη σημασία η συμμετοχή σε κάποια σεμινάρια απ'ότι η παρακολούθηση ολόκληρου του προπτυχιακού κύκλου.

δ)Θεσμοθέτηση και επιβολή νέου αυταρχικού πλαισίου λειτουργίας.

Η συντηριτική αναδιάρθρωση έχει σαν οργανικό της στοιχείο τον αυταρχισμό σ'όλες του τις εκφράσεις . Την ολόένα και μεγαλύτερη απόσταση των συμμετεχόντων στην εκπαίδευση από τα κέντρα λήψης των αποφάσεων. Το πέρασμα εσωτερικών κανονισμών λειτουργίας σ'όλες τις βαθμίδες. Τη σύνδεση της αξιολόγησης με τη χρηματοδότηση.Τις συνεχείς εξεταστικές τους εξοντωτικούς ρυθμούς.Το καθεστώς εκπαιδευτικού - αυθεντία .

Την προσπάθεια ουσιαστικής κατάργησης του ασύλου από τον Παπαθεμελή και την κυβέρνηση κάτω από τις ευλογίες κομμάτων , αστυνομίας, ΜΜΕ. Το καθεστώς άμεσης καταστολής σ'όλους τους χώρους με εισαγγελικές παρεμβά-

σεις . δίκες , αποβολές , συνεχούς παρουσίας και επέμβασης των ΜΑΤ σ'όλες τις νεολαίιστικες διεκδικήσεις . Οι αγώνες δεν ποινικοποιούνται απλώς αλλά τίθονται σε ουσιαστική παρανομία.

ε) Βαθιά συντηρικοποίηση του περιεχομένου της γνώσης.

Ο σκοταδισμός , η ημιμάθεια , το ψέμα , η διδασκαλία των νόμων της ζούγκλας όπως η ελέυθερη αγορά , το κέρδος , ο ανταγωνισμός , η ανάπτυξη γίνονται " πρωτεύοντα μαθήματα ". Ταυτόχρονα ο παπαγαλισμός , η βαθμολογία , η εξεταστική λαγνεία μετατρέπουν τη γνώση σε προιόν Super Market , "έτοιμη συσκευασία " συντηρητικών προτύπων και όχι δημιούργημα και απελευθερωτικό άνεμο της ανθρώπινης προσωπικότητας .

Τα προϊόντα του εγκλήματος

Οι αλλαγές μπορεί να εκφράζονται με διαφορετικό τρόπο σε κάθε χώρο προϋπόθεση , όμως για μια ριζοσπαστική , αντικαπιταλιστική παρέμβαση είναι η σωστή σύνδεση του επιμέρους εκφράσεων με τη συνολική λογική. **Τα ζητήματα των εργασιακών δικαιωμάτων , της κατηγοροποίησης , της επιχειρηματοποίησης διαπερνούν σαν κόκκινη κλωστή όλους τους χώρους.**

I) Πανεπιστήμια-ΤΕΙ:

Η πλήρης μετατροπή των ΑΕΙ-ΤΕΙ σε Α.Ε. μέσω της σύνδεσης με τις ανάγκες του κεφαλαίου ή με την απευθείας επιχειρηματική τους δραστηριότητα παίρνει δραματικές διαστάσεις. ΕΟΚικά προγράμματα νέας γενιάς μπαίνουν σε εφαρμογή - Socrates, Leonardo Da Vinci - σχολές κατατεμαχίζονται σε υπερεξιδικευμένα τμήματα πχ Γεωπονική, τμήματα οδηγούνται σε διάλυση πχ Κοινωνιολογίας.

Τα μεταπτυχιακά μαζικοποιούνται σε σχολές παραγωγικές όπως το ΕΜΠ συνδεόμενα στο περιεχόμενο με την καπιταλιστική λογική ανάπτυξης και αλλού περιχαρακώνονται

για τη παραγωγή ακαδημαικής ελίτ.

Με την ίδρυση των γραφείων έρευνας ορθολογικοποιείται η εφαρμοσμένη κυρίως έρευνα, γίνεται άμεσα προιόν κερδοφορίας για τις επιχειρήσεις, τα γραφεία σταδιοδρομίας φακελώνουν τους υποψήφιους εργαζόμενους, προσαρμόζουν τα εκπαιδευτικά προγράμματα στην παραγωγή. Η αξιολόγηση

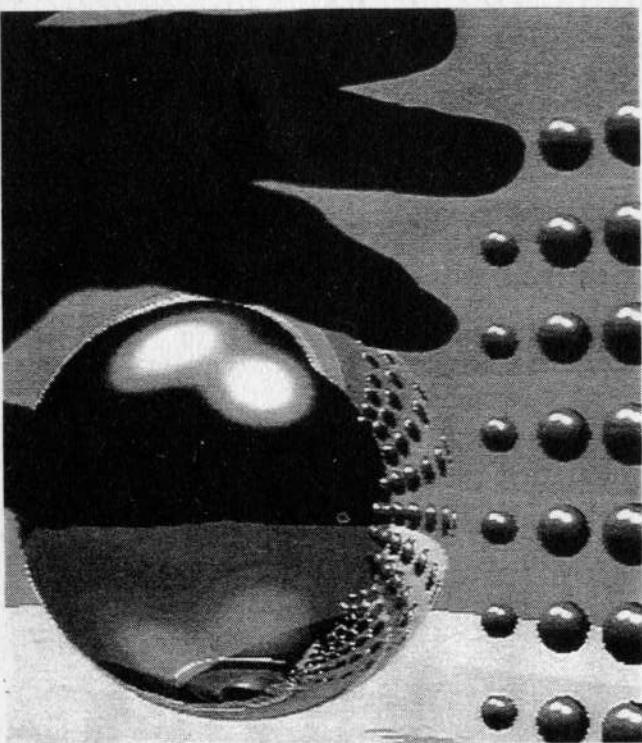
που θεσπίζεται με το ν/σχ για τα ΤΕΙ θα οδηγήσει σε εκπαίδευση πολλών ταχυτήτων ακόμα και μέσα στην ίδια βαθμίδα.

Η εντατικοποίηση, ο λαβύρινθος των εξετάσεων, των σεμιναρίων διαλύουν τη φοιτητική ζωή, το ενιαίο πτυχίο, οι "ίσες ανισότητες" ανήκουν στην ιστορία. Τα αδιέξοδα του εργασιακού μέλλοντος, των εργασιακών δικαιωμάτων εντείνονται. Ήδη ο 1 στους 3

αποφοίτους είναι άνεργος, σύμφωνα με τα στοιχεία του 1993.

Στα ΤΕΙ παίζεται το δράμα των τελευταίων χρόνων. Όσο πιο πολύ υποβαθμίζεται το πτυχίο τους για τη συντριπτική πλειοψηφία των σπουδαστών τόσο εντείνονται οι φραγμοί, ο αυταρχισμός, η εντατικοποίηση. Η περίφημη "ανωτατοποίηση" τους δεν αποτελεί τίποτε άλλο από το μοχλό της συνολικής υποβάθμισης της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Μόνο και μόνο η ονομασία τους σε πανεπιστημιακές σχολές εφαρμογής άλλης κατεύθυνσης από τα ΑΕΙ αναπαράγει τον ίδιο διαχωρισμό.

Διαχωρισμός, κατακερματισμός και πολυδιάσπαση αποφοίτων που δεν αντιστοιχεί γενικώς στην "ανάγκη της παραγωγής", αλλά στις ανάγκες της εκματάλλευσης. Σχολές-δεξαμενές μαζικής παραγωγής εφαρμοστών, ανθρώπων δεξιότητας περιορισμένης χρονικής χρησιμότητας.

II) Γυμνάσιο-Λύκειο:

Το 74% της νεολαίας περνάει μέσα απ' αυτούς τους χώρους. Η σημερινή του μορφή δεν εξυπηρετεί ούτε τις ανάγκες της νεολαίας, ούτε του κεφαλαίου. Καλύτερη απόδειξη από τις συνεχόμενες μαθητικές καταλήψεις των τελευταίων χρόνων δεν υπάρχει. Η ένταση του αυταρχισμού κάθε μορφής (εισαγγελικές διάξεις, εσωτερικοί κανονισμοί λειτουργίας-αποβολές-βάθαιμα της ιεραρχικής δομής) αποτελεί μια πρώτη απάντηση του συστήματος στα αδιέξοδα που βιώνει ο μαθητης. Ταυτόχρονα το αδιάκοπο κυνήγι μιας θέσης στον ήλιο (βλ.ΑΕΙ-ΤΕΙ) τα φροντιστήρια, οι εξετάσεις κάθε μορφής, αλλά και ο έντονος ιδεολογικός καταναγκασμός (εθνικισμός) δημιουργεί απάνθρωπες συνθήκες για τη ζωή των μαθητών. Τα αδιέξοδα αυτής της βαθμίδας εντείνουν την εγκατάλειψη του σχολείου στο όνομα της ανικανότητας καθώς και στάσεις απορριπτικές απέναντι στην ίδια τη γνώση. Η γενίκευση των ΕΠΛ δεν αποτελεί προσπάθεια προς ένα τύπο σχολείου αλλά προς τον εξωραϊσμό της τεχνικής εκπαίδευσης και την μαζικοποίηση της για την παραγωγή μισοειδικευμένου φτηνού εργατικού δυναμικού.

Οι αλλαγές που προετοιμάζονται στον τρόπο εισαγωγής σε ΑΕΙ-ΤΕΙ είτε με τις εξετάσεις ανά σχολή είτε με το προπαρασκευαστικό έτος θα εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς, θα σπρώξουν μαζικά τη νεολαία προς την τεχνική εκπαίδευση κάθε τύπου (ΕΠΛ, ΤΕΛ, ΤΕΣ, ΙΕΚ). Μάλιστα με τις αλλαγές και στο Δημοτικό σχολείο (2 κύκλοι) γίνεται προσπάθεια αυτή η επιλογή να κετεβαίνει σε ολοένα και μικρότερες ηλικίες.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι την εποχή της επιστημονικής έκρηξης η εγκατάλειψη του σχολείου φτάνει στο 25% ενώ στις εργατικές περιοχές αγγίζει και το 40% ενώ οι λειτουργικά αναλφάβητοι στην ελληνική κοινωνία αγγίζουν περίπου το 50%.

III) Τεχνική Επαγγελματική εκπαίδευση (ΤΕΕ)

Έχει γνωρίσει τεράστια άνθιση τα τελεταία χρόνια. Οχι στις παραδοσιακές μορφές της (ΤΕΛ, ΤΕΣ) όπου υπάρχει ελαφρά κάμψη από την άποψη του μαθητικού δυναμικού αλλά στην τεράστια αύξηση σχολών και σπουδαστών στα διάφορα κέντρα τεχνικής δεξιότητας. Η ανάπτυξη του λεγόμενου 3ου τομέα της ΤΕΕ, με τις ευλογίες της ΕΟΚ, "μεγαλώνει" το κομμάτι της νεολαίας που' ναι στην εκπαίδευση αλλά την ίδια στιγμή στρεβλώνει το περιεχόμενο της γνώσης.

Η κυριαρχία των ΙΕΚ αλλά και της κάθε λογής ΤΕΣ, ΚΕΣ ιδιωτικών ή κρατικών επιτρέπει μεγαλύτερη ευελιξία, προσαρμογή και σύνδεση με τις ανάγκες συγκεκριμένων επιχειρήσεων. Αποκτά σαφή υπεροχή η ιδιωτική εκπαίδευση είτε άμεσα είτε έμμεσα διαμέσου των ιδιωτικοϊκονομικών κριτηρίων-οι περίφημες ειδικεύσεις που δίνονται χάνουν πολύ γρήγορα την αξία τους με αποτέλεσμα τη διαιώνιση του φαύλο-κύκλου ειδίκευση-ανεργία επανειδίκευση-ανεργία κ.ο.κ αλλά και της πλήρους κατηγοροποίησης στο ίδιο εργασιακό και γνωστικό αντικείμενο με δραματικές συνέπειες στη ζωή της νεολαίας και των εργαζομένων.

2. ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑ- ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ.

Στην Ελλάδα υπάρχουν σήμερα περίπου 950000 εργαζόμενοι 14-29 χρονών και 240.000 άνεργοι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία. Απ' αυτούς το 10% απασχολείται στις μεγάλες βιομηχανίες, ενώ το 65% της νεολαίας είναι μισθωτοί, ποσοστό μεγαλύτερο απ' ότι στο συνολικό ενεργό οικονομικό πληθυσμό.

Ένα μεγάλο κομμάτι της σπουδάζουσας νεολαίας είναι ταυτόχρονα και εργαζόμενοι κάθε μορφής. Κύρια αναφερόμαστε στους εργαζόμενους σπουδαστές - μαθητές των ΙΕΚ, ΟΑΕΔ, ΤΕΣ, ΤΕΛ κ.λ.π. Αποτελούν ένα ενοποιητικό κομμάτι ανάμεσα στη σπουδάζουσα και την εργα-

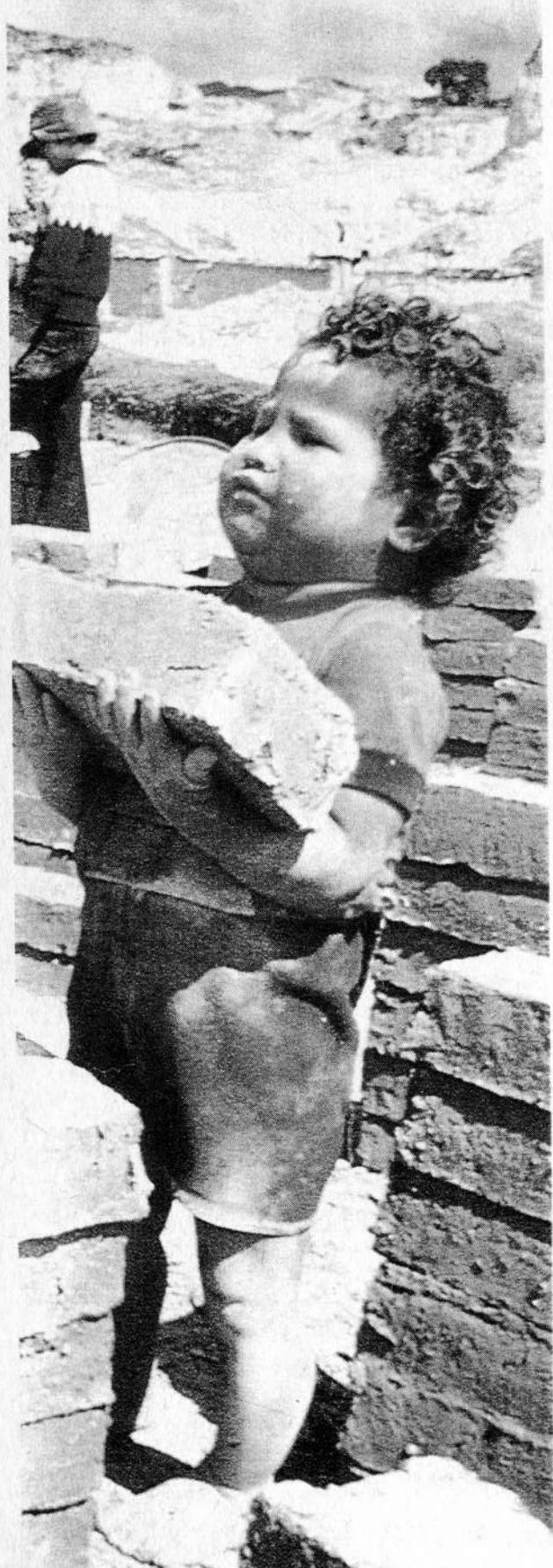
ζόμενη νεολαία. Νιώθουν διπλά την αδικία, υφίστανται διπλά τις αλλαγές της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης. Από τη μία η εκμετάλλευση στη δουλειά από την άλλη τα εκπαιδευτικά αδιέξοδα. Μαζί με τα γενικότερα προβλήματα της νεολαίας

αντιμετωπίζει : τη χαμηλή ποιότητα της γνώσης , την ανυπαρξία διευκολύνσεων από τη δουλειά για να σπουδάσει , τις πιο χαμηλές αποδοχές κι αφού κυρίως χρησιμοποιούνται σα μαθητευόμενοι, το απροσπέλαστο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης λόγω της ανυπαρξίας κρατικών διευκολύνσεων.

Η ταυτόχρονη διττή τους θέση μπορεί να μπολιάσει το σπουδαστικό κίνημα με τα εργατικά χαρακτηριστικά αλλά και το εργατικό κίνημα με τα νεολαίιστικα ανεξάρτητα , ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά.

Αυτά τα στοιχεία καθιστούν την εργαζόμενη νεολαία καθοριστικό παράγοντα των εξελίξεων στη νεολαία .

Ακρογωνιαίος λίθος είναι η ένταξη των νέων, όταν αυτό συμβεί, στην παραγωγή με νέο πλαίσιο σε σχεση με τους παλιότερους εργαζόμενους. Πρώτα και κύρια πάνω σ' αυτούς βρίσκουν την εφαρμογή τους οι νέες εργασιακές σχέσεις της Λευκής βίβλου. Βασικά χαρακτηριστικά αυτού του πλαισίου

είναι:

1.Η μεγαλύτερη " ευελιξία " σε αποδοχές, ωράριο, μορφές απασχόλησης. Έτσι η μία στις τρεις νέες θέσεις εργασίας είναι μερικής απασχόλησης. Η έννοια του 8ωρου ή του ωράριου έχει χάσει τη σημασία της. Όποτε, όσο και αν χρειάζεται η επιχείρηση, με ταυτόχρονη σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα. Ιδιαίτερα πλήττονται οι νέοι που απασχολούνται στον τομέα των υπηρεσιών και η νέα μισθωτή, εργαζόμενη διανόηση.

Ο βασικός μισθός και η κοινωνική ασφάλιση είναι έννοιες προς εξαφάνιση. Η μονιμότητα εμφανίζεται σαν εχθρός της ανάπτυξης, σα ροπή προς τεμπελιά. Ταυτόχρονα το ρουσφέτι, η πελατειακή εξυπηρέτηση προτείνεται σα μοναδική μορφή διεξόδου. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια θυσιάζεται με επίσημη βούλα.

2.Η γρήγορη απαξίωση των ειδικοτήτων οδηγεί τους εργαζόμενους ν'αλλάζει συχνά αντικείμενο εργασίας και δεξιότητας με βάση τις ανάγκες της εργοδοσίας. Αυτό αυξάνει το φόβο " πετάγματος " στο δρόμο άρα και διαδικασία πειθάρχησης.

3.Ο ανταγωνισμός μεταξύ των εργαζόμενων που είναι το πιο ουσιαστικό κέρδος των νέων εργασιακών σχέσεων και εμποδίζει κάθε συλλογική δράση.

4.Η μεγάλη έκταση που έχει πάρει στους νέους το φαινόμενο της διπλής και τριπλής δουλειάς κάτω από το βάρος της δραματικής κατάστασης ύου δημι υργεί ηθολιτότητα. Η απόλυτη πτώση κατά 30% την τελευταία 5ετία δημιουργεί μια κατάσταση που δουλεύεις όλο και περισσότερο για να πάρεις όλο και λιγότερα.

5.Σοθαρό κομμάτι νεολαίας, κυρία που σπουδάζει, απασχολείται σε " μαύρες δουλειές ", όπως το μοίρασμα φυλλαδίων, διανομές, εισπράξεις κ.λ.π. με πολύ χαμηλά μεροκάματα και χωρίς ασφάλιση.

6.Η απασχόληση της νεολαίας , όταν βρίσκει δουλειά είναι σε επαγγέλματα μακριά από τις σπουδές τους, Μόνο το 10% των αποφοίτων των ΤΕΛ δουλεύουν στην ειδικότητα τους ,

ενώ σε σχολές των ΑΕΙ όπως Πάντειος , Πολιτικό το 75% βρίσκει επάγγελμα άσχετο με τις σπουδές του.

7.Η τεράστια απόσταση από το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα έχει τις αιτίες της στη γενικότερη κρίση του σ.κ., στη μη ύπαρξη διεκδικητικών αγώνων , υπεράσπισης των συμφερόντων των εργαζομένων , στην ανυπαρξία συνδικάτων στον ίδ. τομέα.

8.Η ολοένα αυξανόμενη πίεση της ανεργίας.Οι χιλιάδες απολύσεις ομαδικές ή ατομικές. Η δυσκολία εξεύρεσης κάποιας δουλειάς οδηγεί στη μείωση των απαιτήσεων, σε πλήρη αποδοχή και πειθάρχηση στις νέες εργασιακές σχέσεις και στη δυσκολία προσέγγισης της διεκδικητικής πάλης.

Η ανεργία επίσημα έχει φτάσει το 10%. Ειδικότερα το ποσοστό στη νεολαία στο 45% για νέους κάτω των 30 χρονών. Οι απόφοιτοι ΑΕΙ-ΤΕΙ έχουν την τιμητική τους με ποσοστό 35% στο σύνολο των αποφοίτων. Ένας "προνομιακός" χώρος σαν το πανεπιστήμιο πλήττεται μαζικά από τη μάστιγα της εποχής μας. Οι μισοί άνεργοι είναι χωρίς δουλειά πάνω από 1 χρόνο και το 1/3 κοντά στα 3 χρόνια. Σε πόλεις - φαντάσματα Μαντούδι , Πάτρα , Σύρος, τα ποσοστά φτάνουν στο 75%.

Την ίδια στιγμή, καταρρέει ο μύθος ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη θα μειώσει την ανεργία. Οι ανοδικοί ρυθμοί των τελευταίων χρόνων συμβάδισαν με ανοδικούς ρυθμούς της ανεργίας.Το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα εντείνει το πρόβλημα της ανεργίας αφού χειροτερεύει τους διαπραγματευτικούς όρους εισαγωγής στην παραγωγή.

Η λύση δε βρίσκεται στο μοίρασμα των υπάρχοντων θέσεων εργασίας αλλά στη μείωση των ωρών εργασίας με ταυτόχρονη αύξηση των μισθών.

Η διαμόρφωση αυτού του πλαισίου εισδοχής των νέων στη δουλειά έχει σαν αποτέλεσμα η ταξική συνείδηση και οι μορφές έκφρασής της να πρέπει να διαμορφωθούν με μια έννοια " απ'την αρχή ".

Οικονομικοί και πολιτικοί μετανάστες.

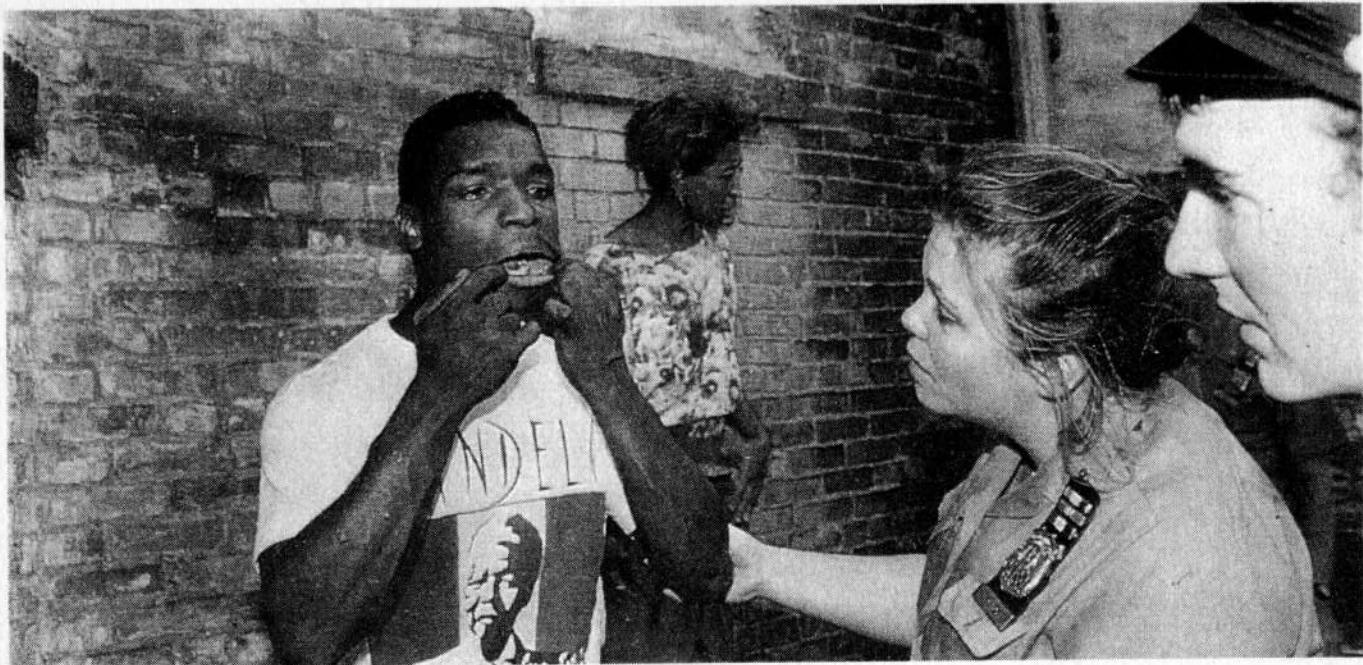
Οι ξένοι εργάτες , οι οικονομικοί και πολιτικοί μετανάστες έχουν φτάσει στον αριθμό των 500000 στη χώρα μας. Αυτοί οι εργαζόμενοι γίνονται αντικείμενο της πιο σκληρής και απάνθρωπης εκμετάλλευσης . Η συντριπτική πλειοψηφία δουλεύει σαν ανειδίκευτοι στις οικοδομές , στις χειρωνακτικές εργασίες των εργοστασίων, στις αγροτικές δουλειές. **Προσλαμβάνονται χωρίς ασφάλιση, με το χαμηλότερο μεροκάματο και χρησιμοποιούνται έντεχνα από την εργοδοσία σα μέσο καταστρατήγησης εργατικών κατακτήσεων.** Ταυτόχρονα χρίζονται οι βασικοί υπεύθυνοι της αύξησης της ανεργίας καλλιεργώντας, το σύστημα , την έχθρα με τους ντόπιους εργαζόμενους. Με την έκρηξη του ρατσισμού αλλά και τη "ρατσιστική " στάση των συνδικάτων (απέλαση όσων δεν έχουν άδεια εργασίας) χρειάζεται ιδιαίτερη δουλειά και χάραξη κοινών στόχων πάλης ξένων και ντόπιων εργατών.

Αναζητείται ελεύθερος ανθρώπινος χρόνος

Η εξαφάνιση της έννοιας του ελεύθερου χρόνου είναι αποτέλεσμα των βίαιων αλλαγών στη ζωή της νεολαίας.

Οι ασφυκτικοί ρυθμοί σπουδών, τα φροντιστήρια, το κυνήγι της δουλειάς , η διπλοβάρδια , η ελαστικότητα στα ωράρια , το αδιέξοδο κυνήγι της τεχνολογίας και οι θυσίες στο όνομα τους δεν έχουν καταργήσει το 8ωρο, το πενθήμερο αλλά και το ρεπό και τον ελεύθερο χρόνο. Ταυτόχρονα κάθε χώρος διασκέδασης έχει εμπορευματοποιηθεί πλήρως. Η δικτατορία των εταιρειών και των ΜΜΕ προσπαθούν να καθορίσουν το τι θα μας αρέσει , πως θα ντυθούμε, τι θα ακούσουμε, πως θα διασκεδάσουμε.

Η προσπάθεια για διαμόρφωση χώρων αυτονομης δημιουργίας και πολιτισμού της νεολαίας συνθλίβεται από τη χλιδή και τα στρας των επίσημων διαμορφωτών του πολιτισμού μας. Η αποδιάρθρωση του ελεύθερου χρόνου , των διαπροσωπικών σχέσεων , της προσωπικής ζωής των νέων σ'όλο της το μεγαλείο.

Στρατευμένη νεολαία

Ο στρατός αποτελεί βασικό χώρο ιδεολογικής και πολιτικής καθυπόταξης της νεολαίας. Στην εποχή μάλιστα της νέας τάξης, του εθνικισμού, του μιλιταρισμού και των πολεμικών απειλών παίζει αυξημένο ρόλο λόγω της φύσης του αλλά και της χρήσης του από την αστική τάξη.

Στο εσωτερικό του συνυπάρχουν τα ακραία εμφυλιοπολεμικά κυρήγματα, τα τραγούδια για τη Μακεδονία και τη βόρεια Ηπειρο αλλά και το εκσυγχρονιστικό προφίλ "της εξωτερικής απειλής, των μεγάλων δυνάμεων που θέλουν το κακό μας". Και οι δυό ταχτικές έχουν σα βασικό στόχο την προώθηση μιας εθνικοσυναινετικής λογικής και αντίληψης για τους στρατευμένους έτσι ώστε να αισθάνονται "εθνικά χρήσιμοι" και ωφέλιμα τα χρόνια που χάνουν εκεί.

Ο αυταρχισμός, η φυλακή, η καθυπόταξη κάθε ελεύθερης έκφρασης αποτελούν οργανικό στοιχείο του στρατού. Στου παράλογου τη θητεία, η εντατικοποίηση των ασκήσεων τα τελευταία χρόνια δεν αποτελεί μόνο το προοίμιο των πολεμικών προετοιμασιών αλλά στοχεύουν και στη στρατιωτικοποίηση, την αποδοχή της ιεραρχίας και των διαταγών στην καθημερινή ζωή.

Η ύπαρξη και δράση, σε πρωτόλειο ακόμα επίπεδο,

ενός δικτύου αντίστασης στον κρίσιμο χώρο του στρατού είναι από τα πιο ελπιδοφόρα γεγονότα. Ιδιαίτερα, που έρχεται να καλύψει το κενό συγκροτημένης αντίστασης των τελευταίων χρόνων. **Το "Δίκτυο Σπάρτακος" μπορεί και πρέπει να πάρει ευρύτερες διαστάσεις, μέσα κι έξω από τις πύλες των στρατοπέδων. Με τη δημιουργία επιτροπών για το στρατό σε κάθε πόλη - στρατιωτικό κέντρο.** Με τη συγκρότηση ομάδων και συσπειρώσεων μέσα στα στρατόπεδα. Με την ανάληψη πρωτοβουλιών για τα θέματα του στρατού από την ΕΑΑΚ, τα μαθητικά σχήματα, τις συσπειρώσεις νεολαίας.

Η νεολαία σε πρώτο πρόσωπο

1. Τα τελευταία χρόνια είναι έντονο το φαινόμενο της κατηγοροποίησης της νεολαίας , αποτέλεσμα των αλλαγών που'χει επιφέρει η καπιταλιστική ανασυγκρότηση.

Βασικό χαρακτηριστικό της είναι η μεγαλύτερη συμπίεση προς τα κάτω των πιο στοιχειωδών αναγκών και δικαιωμάτων της . Κατηγοροποίησης που δεν εκφράζει διαφορετικά στην πραγματικότητα συμφέροντα , αλλά πλαστούς διαχωρισμούς και προσπάθειες που το κεφάλαιο επιχειρεί για τη διαμόρφωση των κοινωνικών του συμμαχιών (π.χ αντιπαράθεση ΑΕΙ-ΤΕΙ).

Γ Η κοινή ρίζα των προβλημάτων , ΕΟΚ , κεφάλαιο , κυβέρνηση , καθεστωτική πολιτική και οι κρίκοι χειροτέρευσης συνολικά της θέσης της νεολαίας (εκπαίδευση , ανεργία , οριακή ένταξη στην παραγωγή με νέο πλαίσιο.) μπορούν να ενοποιήσουν πολιτικά και κοινωνικά τη νεολαία που εντάσσεται στην εργατική τάξη ή στα μισθωτά εργαζόμενα στρώματα

της διανόησης.

2. Η συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας προσεγγίζει όχι μόνο από άποψη καταγωγής αλλά και προοπτικής την εργατική τάξη αφού ακόμη και εκπαίδευση, κύρια η πανεπιστημιακή, που αποτελούσε μέσο κοινωνική ανέλιξης και συμμαχιών του ίδιου του κεφαλαίου οδηγεί είτε στην εργατική τάξη είτε σε σύμμαχα στρώματα που προλεταριοποιούνται.

Ταυτόχρονα η επιχειρηματικοποίηση της εκπαίδευσης οδηγεί χιλιάδες νέους να νιώθουν την εκμετάλλευση από τα θρανία ανοίγοντας τους δρόμους διαμόρφωσης νέων εργατικών ταξικών χαρακτηριστικών στην νεολαία. Γι' αυτούς τους λόγους αποκτά μεγαλύτερη βαρύτητα ο χώρος της εκπαίδευσης, εντείνεται η σύμφυση εκπαίδευσης - εργασίας.

3. Ο τρόπος ένταξης στην παραγωγή, όταν συμβαίνει, με τις νέες εργασιακές σχέσεις - δούρειο ίππο για ολόκληρη την εργατική τάξη - αυξάνει το ειδικό βάρος της νεολαίας για το εργατικό κίνημα.

4. Επεκτείνεται ηλικιακά η νεολαία σαν κοινωνικό στρώμα. Αυτό οφείλεται στη μεγαλύτερο χρόνο παραμονής της στην εκπαίδευση αλλά και στο πότε εντάσσεται στην παραγωγή.

Γ. ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τα τελευταία χρόνια έχουν δρομολογηθεί σοβαρές αλλαγές στη συνείδηση της νεολαίας, στη σχέση της με το κίνημα, την πολιτικά γενικά και με την αριστερά. Νέες τάσεις κοινωνικής συμπεριφοράς, αναζήτησης, στάσης ζωής και πολιτικοποίησης έχουν έρθει στο προσκήνιο που διαμορφώνουν στο συνολό τους ένα νέο πλαίσιο προσέγγισης αλλά

και εμποδίων συνάντησης της νεολαίας με την αριστερά και την απελευθερωτική κομμουνιστική προσπάθεια.

Οι παράγοντες διαμόρφωσης της συνείδησης διαφέρουν στην κάθε ιστορική περίοδο και αφορούν ένα σύνολο αλλαγών από την αντιεμβολιαστική κατάσταση, την πολιτική και την ιδεολογία, τις πολιτιστικές αξιακές επιδράσεις και τάσεις της πραγματικότητας.

a) το βάρος της υλικής πραγματικότητας

Τα κύματα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης έχουν διαμορφώσει μια νέα καταθλιπτική πραγματικότητα για τη νεολαία που επιδρά άμεσα και καταλυτικά στη συνολική στάση ζωής, διαμορφώνει αντίληψη και συνείδηση. Οριοθετούν τα κεκτημένα, διαμορφώνουν τις ανάγκες, πισωγυρίζουν τη γραμμή άμυνας και τις προσδοκίες, επιδρούν στη διεκδικητική πάλη και στην πολιτική στάση.

Μεγαλώνει το χάσμα σ'αυτά μπορεί να προσφέρει η

εποχή μας, σ' αυτά που νιώθει η νεολαία σαν ανάγκες της, σ' αυτά που τελικά της παρέχει το σύστημα.

Υπάρχουν ορατές ανάγκες όπως ο ελεύθερος χρόνος και ο χαρακτήρας του, η δημιουργική δουλειά κ.λ.π. που μαζί με τις πραγματικές δυνατότητες της εποχής μας μπορούν ν' αποτελέσουν τη βάση διαμόρφωσης της σύγχρονης ταξικής συνείδησης, να οδηγήσουν στην ανατροπή και την αναίρεση του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος.

Γι' αυτό ο καπιταλισμός είτε τις αποκρύπτει, είτε προσπαθεί να απαντήσει σ' αυτές με στρεβλό τρόπο διαιωνίζοντας την κυριαρχία του. Έτσι στην ανάγκη για λιγότερο χρόνο εργασίας, για δουλειά για όλους απαντά με το σχήμα μείωση των όρων εργασίας - μείωση αποδοχών, 1 θέση δουλειάς/ 2 εργαζόμενοι. Την ίδια στιγμή προσπαθεί να βάλει στο προσκήνιο πλαστές ανάγκες, ξένες προς τις πραγματικές, να τις θέσει σε πρώτη προτεραιότητα για τη νεολαία όπως ο καταναλωτισμός, τα στύλ και οι μόδες, η ανάπτυξη κ.λ.π.

8) Το λαχάνιασμα, η κόπωση του νεοσυντηρητισμού.

Η κόπωση του νεοφιλελευθερισμού βάζει διεθνώς και στην Ελλάδα βαθιά σφραγίδα, επιδρά καταλυτικά στη συνείδηση της νεολαίας. Πρόκειται κυρίως για αμφισβήτηση της πολιτικής του νεοσυντηρητισμού, των βασικών αντιδραστικών μέτρων και αλλαγών. Ακόμη και για μια ισχυρή μειοψηφική στάση αποστασιοποίησης από το κοινωνικό - πολιτιστικό μοντέλο που προβάλλει (γιαπισμός, ατομική ανέλιξη, κλπ)

Την ίδια στιγμή κεντρικά ιδεολογικά στοιχεία του (αγορά, επιχειρηματικότητα, εκσυγχρονισμός, ανάπτυξη κ.λ.π) εξακολουθούν να γίνονται αποδεκτά σαν κριτήρια και αντιλήψεις σε μεγάλα τμήματα της νεολαίας. Το γεγονός αυτό εκφράζεται αντιφατικά και στη σκέψη αγωνιζόμενων τμημάτων της (ΤΕΙ)

Έτσι η φθορά του νεοσυντηρητισμού είναι κυρίως πολιτική και λιγότερο ιδεολογική. Η ιδεολογική φθορά αρχίζει να πραγματώνεται από την έλλειψη μαχητικής στράτευ-

σης στις αξίες της από την αποδοχή της σαν αιτία της σημερινής βάρβαρης πραγματικότητας.

γ) **Η απογοήτευση της τεχνολογικής επανάστασης.**

Η αίσθηση πλατιών νεολαίιστικων τμημάτων τη δεκαετία του '80 ότι η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών θα οδηγούσε σε λύση των εκρηκτικών προβλημάτων στραπατσαρίστηκε ανεπανόρθωτα. Παρ'όλες τις μεγάλες δυνατότητες που θα μπορούσε να δώσει στη ζωή της νεολαίας η πραγματικότητα της χρήσης τους οδήγησε στην ανεργία, στο νέο λειτουργικό αναλφαβητισμό και κατακερματισμό, στη μοντέρνα λοβοτομή της σκέψης, στην οικολογική καταστροφή. Ακόμα και για το ίδιο το κεφάλαιο η ανάπτυξη νέων τομέων της επιστήμης όπως η βιοτεχνολογία, η τεχνητή νοημοσύνη δεν είχαν τ' αποτελέσματα που προσδοκούσε. Άνοιξαν όμως, κι αυτό είναι το ελπιδοφόρο, τη συζήτηση για την ταξικότητα ή την ουδετερότητα της επιστήμης, για την a priori προοδευτικότητα ή μη της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων κλπ.

δ) **Η κρίση του πολιτικού συστήματος**

Οι εκφυλιστικές διαστάσεις που παίρνει η κρίση του γερασμένου πολιτικού σκηνικού μεγαλώνει περισσότερο την απόσταση της κυριαρχης πολιτικής από τη νεολαία, τη μετατρέπουν στη συνείδησή της σε δύναμη ξένη και εχθρική. Η αποσύνθεση των παραδοσιακών κρίκων της αστικής πολιτικής διαμεσολάβησης, η αδυναμία να εκφράσουν αποτελεσματικά τις πολιτικές συμμαχίες που έχει ανάγκη το κεφάλαιο για το πέρασμα της πολιτικής του, μπορεί να βάλει με μαζικούς όρους, μετά από χρόνια, το επαναστατικό δίλημμα : **διαιώνιση της κυριαρχίας της αστικής πολιτικής ή ανατροπή της προσόφελος της εργατικής πολιτικής.** Η αποστοίχηση της νεολαίας από τα πολιτικά κόμματα δε διαμορφώνει αυτόματα μια γενιά της ανεξαρτησίας καθώς το κενό σπεύδουν να καλύψουν "νέες" εξαρτήσεις (καθηγητές, εργοδοσία κλπ). Η κρίση

και η δυσπιστία αυτή αγκαλιάζει και την καθεστωτική αριστερά καθώς και τις απόπειρες για την διαμόρφωση μιας σύγχρονης επαναστατικής αριστεράς. Είτε γιατί η πρώτη είναι ενσωματωμένη στο αστικό πολιτικό σύστημα, είτε γιατί η δεύτερη δεν έχει αναδείξει διακριτά το διαφορετικό της χαρακτήρα. Η κρίση αυτή εκφράζεται με πιο βαθιά χαρακτηριστικά στις πολιτικές νεολαίες των κομμάτων. Εχοντας αποκτήσει πολιτικά χαρακτηριστικά "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" των πατρόνων τους, φυτοζωούν χωρίς μέλη και πολιτική δράση. Οι όποιες πρωτοβουλίες τους, μικρό αντίκρυσμα έχουν στη νεολαία.

ε) Η κρίση των συλλογικοτήτων και των μορφών οργάνωσης της αντίστασης

Ο θρίαμβος του νεοφιλελευθερισμού , έχει προκαλέσει ένα συντριπτικό χτύπημα σε αξίες όπως η συλλογικότητα, η αλληλεγγύη, η ενότητα, αφήνοντας ανοιχτή την πόρτα για λογικές κυνικού ατομισμού.

Η πολιτική κρίση έχει συμπαρασύρει και τις παραδοσιακές μορφές οργάνωσης της αντίστασης της νεολαίας και των εργαζόμενων.

Τα συνδικάτα από όργανα ταξικής πάλης, σε όργανα ρεφορμιστικής διεκδίκησης αργότερα και σε όργανα αστικής πολιτικής σήμερα, δε γεννούν καμμιά εμπιστοσύνη στη νεολαία. Αντιμετωπίζονται και είναι ένα κομμάτι της κεντρικής απωθητικής πολιτικής σκηνής.

Τα νεολαιίστικα όργανα (ΕΦΕΕ-ΕΣΕΕ-ΔΣ-15μελή) αποξενώνονται, μπήκαν σε περίοδο κρίσης, δεν εκφράζουν τις νεολαιίστικες ανάγκες. Οχι από άποψη συσχετισμού δυνάμεων μόνο, αλλά κυρίως λόγω της πραγματικής απόστασης, της καθήλωσής τους στην κοινοβουλευτική εκπροσώπηση που αντιπροσωπεύουν.

Το καινούριο δεν έχει γεννηθεί, όμως το σπέρμα του ενυπάρχει, έχει δώσει δυναμικά το "παρών" κύρια μέσα από τις συλλογικότητες που προέκυψαν μέσα από τις καταλήψεις , τους αγώνες της νεολαίας και κάποια εργατικά σκιρτήματα

τα τελευταία χρόνια.

στ) Ο ρόλος των ΜΜΕ

Καταλυτικός παράγοντας διαμόρφωσης συνείδησης είναι τα ΜΜΕ. Η ιδιωτική τηλεόραση και ραδιοφωνία -προϊόν της κυβέρνησης Τζαννετάκη και των ψήφων της Αριστεράς- έχουν αναγορευτεί σε κύριο χώρο παραγωγής αξιών, πολιτικής και ιδεολογίας. Η δύναμη της εικόνας και της είδησης είναι τέτοια που μπορεί να μεταστρέψει την πραγματικότητα, να τη στρεβλώσει με κάθε τρόπο. Η δικτατορία των ΜΜΕ αμφισβήτηθηκε με αποφασιστικό τρόπο στις φετινές μαθητικές καταλήψεις. Η άρνηση των καταληψιών για δηλώσεις, οι καταγγελίες για την παρουσίαση των αγώνων καθώς και οι κινήσεις του αντιΜΜΕτώπου είναι μια πρώτη ρωγμή των ίδιων των παθόντων.

ζ) Εθνικιστικά ντελίρια και αδιέξοδα

Το εθνικιστικό ρεύμα έχει γνωρίσει τα τελευταία χρόνια τεράστια ανάπτυξη, πατώντας και στην αμφισβήτηση της προηγούμενης "μεγάλης ιδέας" για την "Ενωμένη Ευρώπη" του 1992. Οχι μόνο στην ακραία ρατσιστική και επιθετική του μορφή αλλά και στο πεδίο της εθνικής συναίνεσης.

Οι ανάγκες για το Βαλκανικό Ελντοράντο, για την ανοχή των εργαζόμενων στο όνομα της εθνικής οικονομίας και των εθνικών συμφερόντων, της αντιλαϊκής επίθεσης αποτέλεσαν τη βάση συγκρότησής του. Ρεύμα που αγγίζει από τους Μακεδονομάχους του Παπαθεμελή και του Σαμαρά ως τον εθνικό αντιμπεριαλισμό των παπάδων ή την εθνική ευρωπαική μας ανωτερότητα των εκσυγχρονιστών. Παρόλο που έχει κερδίσει πόντους στη συνείδηση της νεολαίας, γεννάει το ίδιο μαζικά το ρεύμα αμφισβήτησής του, δεν έχει καταφέρει να αποτελέσει το άρμα μιας νέας ιδεολογικής στράτευσης.

Μπροστά σε νέες προκλήσεις...

Η συνύπαρξη όλων αυτών των παραγόντων, έχει σαν αποτέλεσμα μια μεγάλη και διακριτή αντιφατικότητα και ρευστότητα στη συνείδηση της νεολαίας. Το μεγάλο κενό βρίσκεται στην έλλειψη ενός μαζικού ιδεολογικού ρεύματος στο οποίο η νεολαία να αναζητήσει τις ελπίδες της, να στρατευτεί μαχητικά. Η έλλειψή του είναι πρόβλημα αλλά και πρόκληση τόσο για τις δυνάμεις του κεφαλαίου όσο και για τις δυνάμεις της επαναστατικής ανατροπής. Πολύ περισσότερο που η σταθερά του "αέναου" και προοδευτικού καπιταλισμού που πλασσαρίστηκε σαν τη μεγάλη αλήθεια μετά την κατάρρευση της Ανατολής, δέχεται κλυδωνισμούς. Στο προσκήνιο έρχεται ξανά η ανεπάρκεια του καπιταλισμού, τα μεγάλα του προβλήματα και οι αντιθέσεις, η αδυναμία του να δώσει λύσεις.

Το σημαντικότερο είναι ότι αρχίζει να επανασυνδέεται, με την έννοια της κοινωνικής οπισθοδρόμησης (πόλεμος, φασισμός, αυταρχισμός, νέα φτώχεια, καταστροφή του περιβάλλοντος), να αποσυνδέεται από τον προοδευτικό μανδύα που είχε αποκτήσει..

Η νεολαία αναζητά πιο έντονα, πιο καθολικά το ιδεολογικό όραμα που μπορεί να τη συγκινήσει, να της δώσει μάχιμη προοπτική. Γι' αυτό η μάχη για τη συνείδησή της έχει στρατηγική σημασία και για τους δυο πόλους της κοινωνίας μας. Αυτό είναι το κεντρικό στοιχείο που θα εντείνεται τα επόμενα χρόνια στη συνείδηση της νεολαίας.

Ρεύματα πολιτικής και κοινωνικής συμπεριφοράς

Με βάση την αλληλεπίδραση όλων των παραπάνω παραγόντων, διαμορφώνονται σήμερα στη νεολαία υπαρκτά και ορατά ρεύματα, χωρίς να' ναι πάντα πάντα σαφής και εύκολος ο διαχωρισμός τους.

• Ένα σοβαρό, από άποψη μεγέθους, κομμάτι της νεολαίας τάσσεται υπέρ του καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού. Οι βασικές αξίες του, είναι οι αξίες της αγοράς, ο χυδαίος ατομισμός και η περιφρόνηση της κοινωνικής αλληλεγγύης. Μια μερίδα του διακρίνεται για τον τεχνοκρατικό συντηρητισμό της. Οι νεογιάπηδες, ο κομπιουτεράνθρωποι, οι διάφορες κοσμοπολίτικες ενώσεις, οι εκσυγχρονιστές κάθε πολιτικής τάσης. Στο ρεύμα αυτό συνυπάρχουν οι συντηρητικές αντιλήψεις της α-πολιτικής, του Μπερλουσκονισμού, της επιστροφής των ρεπουμπλικάνων στις ΗΠΑ, του ΚΛΙΚ και της "μαύρης τρύπας".

Παρόλη τη φαινομενική του αντίθεση πολλές φορές μέσα σ'αυτό το ρεύμα συνυπάρχουν, ο μυστικισμός, ο μηδενισμός, οι θρησκευτικές και μεταφυσικές προσεγγίσεις, ο εθνικισμός και ο ρατσισμός. **Ιδιαίτερα ο εθνικισμός είναι στη χώρα μας η πιο επιθετική τάση.** Ορισμένα χαρακτηριστικά του, του προσδίδουν ελκτικότητα, ενσωματώνοντας ένα ιδιότυπο "αντιυμπεριαλισμό", ένα ιδιόμορφο "αντιπολιτευτισμό". Εκφράζει τις φιλοδοξίες της νεολαίας για ένα "νέο δικό της ρόλο" μέσω ενός νέου αναβαθμισμένου ρόλου της χώρας.

• Ένα άλλο μεγάλο ρεύμα είναι εκείνοι οι νέοι που ενώ

αποδέχονται κριτήρια του νεοσυντηρητισμού, συνειδητοποιούν τα τραγικά αδιέξοδα και τις επιπτώσεις του γι αυτό το λόγο ταλαντεύονται. Το ρεύμα αυτό είναι για παράδειγμα υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων αλλά χωρίς απολύσεις. Ένα σοβαρό μέρος του συμμετέχει στους αγώνες. Δεν εκφράζεται στη συντριπτική πλειοψηφία του από κανένα κόμμα ή οργάνωση.

• Μια τρίτη ευδιάκριτη τάση στη νεολαία είναι το ανεξάρτητο, ριζοσπαστικό ρεύμα που χαρακτηρίζεται από μια θολή διάθεση ρήξης και την απόστασή του από το πολιτικό κατεστημένο. Η ύπαρξη και διεύρυνση μιας πλατιάς ζώνης αγωνιστών της αριστερής, αντισυντηρητικής συνειδητής ή μη, αντικαπιταλιστικής πάλης που ο ρόλος τους και η επίδρασή τους στην ανάπτυξη του νεολαίστικου κινήματος και της πολιτικής του κατεύθυνσης μεγαλώνει συνεχώς είναι το ελπιδοφόρο μήνυμα των τελευταίων χρόνων. Τους συναντάμε στην "ηγεσία" των μαθητικών καταλήψεων, στα αριστερά σχήματα των ΑΕΙ-ΤΕΙ, σε πρωτοβουλίες γύρω από περιοδικά, συγκροτήματα ή μέτωπα δράσης (αντιεθνικιστικό, αντιαυταρχικό κλπ). Γίνεται προσπάθεια το ρεύμα αυτό να εγκλωβιστεί ανάμεσα σ' ένα αμυντικό, αντιστασιακό χώρο, μια τελευταία γραμμή άμυνας που δεν είναι εξ' αρχής διατεθιμένη να κόψει τους δεσμούς της με την καθεστωτική πραγματικότητα και σ' ένα λογική προσωπικής στάσης, τυφλής οργής, που αρκείται στη λογική των "γεγονότων" χωρίς κινηματικούς όρους και πολιτική προοπτική.

Ταυτόχρονα αρχίζει να διαμορφώνεται ένας εφ' όλης της ύλης αντικαπιταλιστικός πόλος με κομμουνιστική αναφορά και είναι κρίσιμο ζήτημα το αν, και πως θα μπορέσει να επιδράσει στο ευρύτερο ανεξάρτητο ρεύμα.

Αχιλλός, με Γιώς Κοιν. Βυλλ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΝΤΙΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟ - ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ - ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΕΤΩΠΟ

A. Για τους νεολαϊστικους αγώνες.

Για μιά ακόμη χρονιά οι αγώνες της νεολαίας έδωσαν το δικό τους χρώμα στα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα. Αγώνες που αγκάλιασαν στον ένα ή στον άλλο βαθμό όλα τα τμήματά της. Από τη σύγκρουση διαρκείας των μαθητικών καταλήψεων ως τον αγώνα επιβίωσης αλλά καθοριστικής σημασίας των ΤΕΙ, από τις τοπικού χαρακτήρα κινητοποιήσεις των φοιτητών ως τη συμμετοχή της νεολαίας σε κάποια εργατικά σκιρτήματα. Την ίδια στιγμή αισθητή έγινε η νεολαία στα μέτωπα του αντιεθνικισμού και του αντιαυταρχισμού δίνοντας όχι μόνο το παρόν αλλά χρωματίζοντάς τα με τα δικά της χαρακτηριστικά.

Η κατάσταση των αγώνων της νεολαίας επανέφεραν στο προσκήνιο όλη τη συζήτηση για τα στοιχεία που τους χαρακτηρίζουν τα τελευταία χρόνια.

- 1) Την ύπαρξη αγωνιστικών εκρήξεων ανά χώρους, που 'χουν αντικαταστήσει την όποια "συνέχεια" του παρελθόντος.**
- 2) Την υποχώρηση του κινήματος στο χώρο της φοιτητικής νεολαίας, τουλάχιστον με τα χαρακτηριστικά που ξέραμε και**

την ταυτόχρονη ύπαρξη αγώνων σε ξεχωριστές σχολές αλλά με εμφανή την αδυναμία για το συντονισμό τους.

3) Την προώθηση στην εμπροσθοφυλακή της νεολαιίστικης αντίστασης και πάλης τμημάτων όπως οι μαθητές. Από την εξέγερση του '90-'91 η μαθητική πάλη κύρια με τη μορφή των καταλήψεων καταλαμβάνει την κεντρική θέση, γίνεται συνώνυμο του αγώνα της νεολαίας.

4) Την αδυναμία συντονισμού των επιμέρους αγωνιστικών κομματιών της νεολαίας.

5) Τη μετατόπιση του κέντρου βάρους της πάλης στα ζητήματα της εργασίας.

6) Την ύπαρξη αγώνων που κηδεμονεύονται από τις καθεστωτικές δυνάμεις.

Αυτά τα στοιχεία γεννάνε κρίσιμα ερωτήματα που αναζητούν απαντήσεις που προσεγγίζουν την αιτία:

Γιατί οι εκρήξεις της νεολαίας διαδέχονται και προηγούνται περιόδων απόλυτης σιγής, γιατί δεν αφήνουν ένα μόνιμο αγωνιστικό πόλο;

Γιατί δεν υπάρχει επικοινωνία ουσιαστική ανάμεσα στα κομμάτια που αγωνίζονται; Τί είναι αυτό που "τραβάει το χαλί κάτω από τα πόδια" της ενιαίοποίησης του νεολαιίστικου κινή-

ματος;

Θα 'ναι ένα μονιμό χαρακτηριστικό ο κατακερματισμός, οι εκρήξεις δεν είναι τίποτε άλλο από τις εσωτερικές διεργασίες πριν να αποσυντεθεί;

Οι αιτίες αλλά και η αδυναμία των αγώνων μπορούν να αναζητηθούν στη δραματική χειροτέρευση όλων των πλευρών της ζωής της νεολαίας. Οι υποκινητές των αγώνων είναι οι αλλαγές, οι βίαιες αναδιαρθρώσεις που επιχειρεί και ξαναεπιχειρεί το κεφάλαιο στις σπουδές, την εργασία, τη ζωή της κοινωνίας μας. Οι αδυναμίες που αναγνωρίζουμε έχουν πάλι τη βάση τους στο βάρος της καταθλιπτικής αντικειμενικής πραγματικότητας και στις μεταβολές στη στάση ζωής στη συνείδηση της νεολαίας που πέτυχε η συντριπτική υπεροχή του νεοσυντηρητισμού.

Τέλος εποχής

Αν μάλιστα γυρίσουμε στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια, θα δούμε ότι αυτό που ενοποιούσε την πάλη δε ήταν τα κοινωνικά αιτήματα πρωταρχικά, αλλά τα πολιτικά χαρακτηριστικά της περιόδου. Ήταν οι αντιλήψεις, τα κριτήρια που έθετε η αριστερά σε κάθε απόχρωση, που κέρδιζαν μαζικά τη νεολαία, που διαμόρφωναν με βάση την αριστερή λογική και τα ενιαία ή παρεμφερή αιτήματα με ενοποιητικό στοιχείο τη διεκδίκηση απέναντι στο κράτος και τις κυβερνήσεις.

Το ν.κ. ενοποιούταν πολιτικά κύρια και κατά δεύτερον κοινωνικά. Η σημερινή κατάσταση, η κρίση των χαρακτηριστικών του, η στασιμότητα σε ένα κόσμο που αλλάζει γοργά εκφράζουν πρώτα απ' όλα την κρίση της πολιτικής κατεύθυνσης και την ήττα του πολιτικού περιεχομένου όλων των ρεφορμιστικών δοξασιών της αριστεράς από το νεοσυντηρητισμό.

Η ταυτόχρονη έλλειψη ενός ριζικά διαφορετικού, δια-

κριτού στη νεολαία, αναξάρτητου, αριστερού, αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος δημιουργεί τις βασικές αιτίες που οι εκρήξεις παραμένουν εκρήξεις, δε γενικεύονται, δεν πραγματοποιούν τις απειλές που εκτοξεύουν απέναντι στο σύστημα.

Θα 'ναι όμως εθελοτυφλία αν δεν αναγνωρίσουμε ότι αυτές οι εκρήξεις με τις αδυναμίες τους αποτελούν ότι πιο ελπιδοφόρο σήμερα, όχι μόνο γιατί κρατάνε ψηλά τις σημαίες του αγώνα . Άλλα γιατί εμπεριέχουν το σπέρμα, δίνουν το αναγκαίο υλικό για τη συγκρότηση του νέου αριστερού ρεύματος.

Η δυνατότητα ανάδειξης αυτού του ρεύματος στην επιφάνεια φαίνεται από την αντικειμενική δυνατότητα γρήγορης πολιτικοποίησης των αγώνων τα τελευταία χρόνια. Ακόμα και τα πιο "υποτιμημένα-μικρά" προβλήματα μπορούν να οδηγήσουν κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις σε σύγκρουση με βασικές επιλογές του κεφαλαίου. Οι αγώνες της Ιατρικής, της Αρχιτεκτονικής παλιότερα αλλά και πλευρές των αγώνων των ΤΕΙ (πχ πρακτική άσκηση) είναι χαρακτηριστικές, από την έντονη αλληλοδιαπλοκή των "εκπαιδευτικών με τα εργασιακά" αιτήματα. Η συζήτηση για τα εργασιακά δικαιώματα, τα γραφεία σταδιοδρομίας, την ανεργία κλπ δίνουν εργατική διάσταση στα προβλήματα και στην πάλη , φέρνουν πιο κοντά τη συγκεκριμένη αντίθεση με τη βασική αντίθεση κεφαλαίου εργασίας , το ζήτημα των κριτηρίων και των αντιλήψεων απέναντι σ' αυτή .

Από τον πιο ορατό αξιακό και αναζητησιακό χαρακτήρα που παίρνουν οι νεολαιίστικές διεκδικήσεις κύρια στις πιο μικρές ηλικίες, στους μαθητές.

Από την τάση μαζικής αποστοίχησης και απέχθειας που νιώθει ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι της νεολαίας απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική. Ιδιαίτερα που στο χώρο της νεολαίας ένα διακριτό της κομμάτι εκφράζει την απέχθειά του από αριστερή, αναζητησιακή σκοπιά.

Ενα ρεύμα σε συντηρητική κατεύθυνση θέλει να δημι-

ουργήσει "από τα πάνω" και το σύστημα. Η προσπάθεια πολιτικοποίησης, ιδιαίτερα των μαθητών μέσα από τα εθνικιστικά συλλαλητήρια είναι το πιο τρανταχτό παράδειγμα.

Το ζητούμενο είναι μέσα από ποιούς δρόμους, με ποιο περιεχόμενο, ποιά χαρακτηριστικά θα ξαναγεννηθεί ένα νεολαϊστικό κίνημα ικανό να βάζει τη σφραγίδα του στο σήμερα και στο αύριο της αντικαπιταλιστικής πάλης. Ποιούς δρόμους πρέπει ν' ακολουθήσει ένα αντικαπιταλιστικό ρεύμα στη νεολαία με πανκοινωνική απεύθυνση. Πως θα επανιδρυθούν οι νέες συλλογικότητες αλλά και τα οράματα της κοινωνικής απελευθέρωσης.

B. Πολιτική ενοποίηση - Αριστερό Μέτωπο Νεολαίας

Τα ερωτήματα που θέσαμε δεν έχουν ακαδημαϊκό χαρακτήρα . Είναι οι αναγκαίες αφετηρίες στη σκέψη αυτών που τολμούν ακόμη να επιλέγουν. Που αναζητούν αριστερά, που πιστεύουν ότι η ζωή τους είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσεις να κυλάει σ' όποιες ρότες χαράζει η κάθε μορφή εξουσίας. Πολύ περισσότερο αυτών που πιστεύουν ότι το μέλλον δε θάρθει από μόνο του, δε θα μας το χαρίσει κανείς, δε το αναθέτουμε να μας το δημιουργήσει κανείς αλλά είναι υπόθεση πολύ προσωπική και συλλογική.

Η δική μας αντίληψη για τη διαμόρφωση του νέου αριστερού ρευματος στη νεολαία στηρίζεται :

1. σε μια βαθύτερη "άλλη" προσέγγιση για την πολιτική.

'Οσο η πολιτική αποσπάται από το πεδίο της πάλης για τα συμφέροντα και τις ανάγκες και τοποθετείται στη σφαίρα των πολιτικών κινήσεων, του βερμπαλισμού και της διαχείρησης από κάποιους ειδικούς, φαντάζει σαν αντικειμενή διαδικασία, εμφανίζεται σαν ενιαία, με κριτήριο δράσης τι κάνουν τα αστικά πολιτικά κόμματα και οι εκπρόσωποι του κεφάλαι-

ου. Μ' αυτόν τον τρόπο αποκρύπτεται ότι η έννοια της πολιτικής σε τελική ανάλυση διχάζεται σε αστική και εργατική πολιτική. Η σημερινή κρίση της πολιτικής, η αποστασιοποίηση της νεολαίας απ' αυτήν αποτελεί το έδαφος να ξαναφανεί με μαζικούς όρους εκείνη η πολιτική στάση και δράση που θέλει να καταργήσει την καθεστωτική πολιτική, να επανασυστήσει την εργατική πολιτική.

2. Σε μια άλλη αντίληψη για τη σχέση στρατηγικής και ταχτικής .

Η αποκατάσταση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής σαν ταχτική και του κομμουνισμού σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο σα στρατηγική είναι προϋπόθεση για μια επαναστατική οργάνωση. Σε αντίθεση με το ρεφορμιστικό KK, όπου η ανατροπή του καπιταλισμού έπαιρνε μετάθεση για το βασίλειο του μέλλοντος και η ταχτική ήταν το πεδίο των διάφορων ελιγμών συνύπαρξης με την αστική κυριαρχία.

3. Στην αντίληψη ότι η οικονομική ,η πολιτική και η θεωρητική πάλη αλληλέπιδρούν και συνδέονται μεταξύ τους σ'ένα αξεχώριστο σύνολο, με τη δικιά του το καθένα αυτοτέλεια.

Για μια νέα αριστερή αντικαπιταλιστική ενότητα

Η αντίληψή μας θέλει να πρεσβεύει μια άλλη στάση, μια άλλη λογική για τη ζωή, τη μόρφωση, την εργασία της νεολαίας. Να θέτει ανταγωνιστικά, ασύμπτωτα κριτήρια με την καθεστωτική πολιτική του κέρδους, της αγοράς ,της ανταγωνιστικότητας. Η ανάδειξη μιας τέτοιας στάσης σε υπαρκτό, διακριτό, αριστερό αντικαπιταλιστικό ρεύμα μέσα στη νεολαία, η ανασύσταση της ανεξάρτητης εργατικής πολιτικής, η διαμόρφωση ενος άλλου πολιτισμού είναι η κεντρική, αναγκαία επιδίωξη.Μια τέτοια προσπάθεια περνάει μέσα από τη λογική του αριστερού μετώπου της νεολαίας.

Το αριστερό μέτωπο το εννοούμε ως μια διαδικασία

και επιλογή κατ' αρχήν , για τη συσπείρωση των πιο διαφορετικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων και πολιτικών τάσεων όλων όσων παλεύουν εμβρυακά ή ολοκληρωμένα για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Είναι μια συσπείρωση που έχει ως βασική κατεύθυνση την ανάδειξη της αντικαπιταλιστικής πράξης και τομής, σε άμεσο συνολικό πολιτικό στόχο της νεολαίας και των εργαζομένων. Γι' αυτό πρέπει να αποτελεί πριν απ 'όλα την αυτοτελή πολιτική, μετωπική συνένωση των διάσπαρτων και διαφορετικών δυνάμεων της συνειδητής εργατικής πολιτικής και των πρωτοπόρων δυνάμεων της ίδιας της νεολαίας και των αγώνων της.

Με άλλα λόγια είναι πρόταση για τη λογική και την οργάνωση του πολύμορφου αντικαθεστωτικού ρεύματος που υπάρχει στη νεολαία.

a. ανάπτυξη των αγώνων της νεολαίας στους χωρους που μορφώνεται, εργάζεται και ζεί.

Ακριβώς αυτή η συνειδητή ή ημισυνειδητή δράση και κίνηση της νεολαίας αποτελεί βασικό στοιχείο συγκρότησης του αριστερού μετώπου. Η ανάπτυξη αυτών των αγώνων στη σημερινή φάση της πλήρους αναντιστοιχίας ανάμεσα στην ένταση της συντηρητικής επίθεσης και της αγωνιστικής απάντησης αποκτά καθοριστική σημασία. Όμως η ανάπτυξη και αυτών των αγώνων σκοντάφτει στη διάρρηξη των συλλογικών μορφών δράσης στις δυσκολίες σύγκλισης Γ.Σ, στην ανυπαρξία και ανυποληψία των θεσμοθετημένων οργάνων.

Η προσπάθεια τέτοιων κινηματικών πρωτοβουλιών δε μπορεί να περιορίζεται στα όρια των σχημάτων ή στα όρια των σημερινών οργάνων του νεολαϊστικου κινήματος. Γιατί εκτός των άλλων, μετατρέποντας το σχήμα σε απλό φορέα της διεκδικητικής πάλης απονευρώνεται από τα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά που θέλουμε να έχει.

Απέναντι σ'αυτό το υπαρκτό πρόβλημα χρειάζεται να

αναδείξουμε τις πιό πολύμορφες κινήσεις αντίστασης και αγώνα που να μπορούν να οργανώνουν την πάλη για το συγκεκριμένο πρόβλημα, να οργανώνουν τη συλλογικότητα των Γ.Σ αλλά και να αποτελούν "δοκιμαστικές εκπομπές" των νεών νεολαϊστικών συλλογικοτήτων. Τέτοια παραδείγματα έχουμε ανιχνεύσει στις διάφορες επιτροπές αγώνα (π.χ νέοι μηχανικοί για το ασφαλιστικό, κλπ), στις επιτροπές καταλήψεων που αντικαθιστούν τα θεσμοθετημένα όργανα κλπ.

Προϋπόθεση ύπαρξης και συνέχειας αυτών των αγώνων είναι η δημιουργία και ενίσχυση των πρωτογενών πολιτικούς συνδικαλιστικών συσπειρώσεων ανά χώρο. Τα σχήματα δεν είναι προϊόντα συνένωσης των δυνάμεων της αντικαθεστωτικής αριστεράς, δεν είναι χώρος ιδεολογικής συμφωνίας. Αποτελούν τόπο συνάντησης του ανεξάρτητου ριζοσπαστισμού, της αγωνιστικότητας του εμβρυακού, θολού ή συνειδητού αντικαπιταλισμού στο χώρο της νεολαίας.

Τα σχήματα της ΕΑΑΚ σε ΑΕΙ και ΤΕΓ παρ'όλες τις αδυναμίες τους καταφέρνουν από τη μιά να'χουν μια ευρεία απεύθυνση στο ριζοσπαστικό και ανεξάρτητο κόσμο των χώρων αλλά και να γειώνουν μια πραγματικά αριστερή ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική λογική. Έτσι μετατοπίζουν συνειδήσεις προς τ' αριστερά πρώτα απ'όλα στο επίπεδο της αντίστασης αλλά και του ανοίγματος της συζήτησης, της αναζήτησης και τη δράσης στο επίπεδο της εργατικής πολιτικής.

ΛΕΝΕ ΟΤΙ
Η ΔΕΞΙΑ ΕΙΝΑΙ
Η ΕΛΠΙΔΑ ΤΩΝ
ΦΤΩΧΩΝ.

ΤΟΤΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ
ΠΛΟΥΤΟΣΙΟΙ ΓΙΑ ΝΑ
ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΜΕ
ΚΡΙΣΗ.

Η διεύρυνση και η ανοιχτή λειτουργία αυτών των σχημάτων, η ισότιμη

Περιβάλλον

Όρα... μηδέν

μακριά από τις διαδικασίες της ίδιας της νεολαίας.

Χρειάζεται την άμεση δημοκρατία τη δυναμική κλιμάκωση και αντιπαράθεση ως το τέλος, τη μαζική "τρομοκρατία" του κινήματος απέναντι στον κρατικό αυταρχισμό.

ΜΟΡΦΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Έχει ανάγκη μια τέτοια προσπάθεια να ξεφεύγει από τα ασφυκτικά δεσμά των κρατικά διαμορφωμένων οργάνων (15μελή, προσπάθειες δημιουργίας κρατικοδίαιτων μαθητικών ενώσεων), να απελευθερώνεται από τα βαρίδια και την αιχμα-

δημοκρατική λειτουργία τους, το προχώρημα της αντίληψης τους απέναντι στα κυρίαρχα ιδεολογήματα της αστικής τάξης είναι προϋπόθεση για τη συνέχιση της ύπαρξής τους.

ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΛΗΣ

Η διεκδικητική πραχτική, η λογική που θα διαπνέει την ανάπτυξη και την κλιμάκωση των αγώνων παίζει σημαντικό ρόλο. Η ριζοσπαστική πραχτική και αντίληψη χρειάζεται να'χει στο κέντρο της τη νεολαία και όχι κάποιους εκπρόσωπους "έρημους και απρόσωπους" ή κάποιους που διεκδικούν την κατοχή της απόλυτης αλήθειας

λωσία που τη θέλουν τα Δ.Σ των συλλόγων και των σωματείων. Ιδιαίτερα σήμερα που η πλήρης ιδεολογική υποταγή των οργάνων του εργατικού κινήματος, η γραφειοκρατικοποίηση των Δ.Σ των φοιτητικών συλλόγων καθιστούν αδύνατη την ^{πολιτική} _{αντιδραστική} ρεφορμιστική ανάπτυξη της πάλης και πολύ περισσότερο αναποτελεσματική.

Η ΕΦΕΕ, μπορεί να μην έχει γίνει ακόμα όργανο της αστικής πολιτικής, λόγω και της ιστορικής παράδοσης και του ρόλου της αριστερής νεολαίας, όμως η γραφειοκρατικοποίηση, η απόσταση από τις ανάγκες των φοιτητών είναι δεδομένη. Γι αυτό χρειάζεται να αναζητήσουμε στην πράξη νέες μορφές της συλλογικότητας με βάση τη λογική του "εντός, εκτός και εναντίον" της σημερινής δομής του ν.κ.

Η εμπειρία έδειξε ότι οι μορφές που δοκιμάστηκαν ιδιαίτερα στις καταλήψεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν πρόπλασμα. Οι ανοιχτές επιτροπές καταλήψεων ή αγώνα, τα διασχολικά συντονιστικά με αιρετούς ανακλητούς και κάθε φορά απολογούμενους αντιπροσώπους μπορούν να αποτελέσουν τη βάση.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ στην ανεξάρτητη, πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική συγκρότηση ενός νέου εργατικού κινήματος.

Πρώτη προϋπόθεση μιας τέτοιας συγκρότησης είναι ο πολιτικός διαχωρισμός από το περιεχόμενο των αιτημάτων που θέτει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που δεν είναι άλλο από το "παζάρεμα" των όρων χειροτέρευσης της θέσης της εργατικής τάξης.

Σ' αυτή τη βάση θα στήνονται όλες οι προσπάθειες : είτε πρόκειται για άμεσες μορφές συσπείρωσης που ξεπηδούν μέσα από διεκδικήσεις (απεργιακές επιτροπές, κινήσεις αγώνα, ανεξάρτητες εργατικές συσπειρώσεις κλπ) ή οικοδομούνται βασανιστικά στους χώρους δουλιάς.

Είτε πρόκειται για τη βάση συγκρότησης των πολιτικο-συνδικαλιστικών συσπειρώσεων που ανάμεσα στα άλλα

δρούν και μέσα στα επίσημα συνδικάτα.

Είτε πρόκειται για "εργατικούς συνδέσμους" που δημιουργούνται σε νέους εργασιακούς χώρους ή στον ιδιωτικό τομέα όπου σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει πλέον πλήρης διάλυση των παλιών σωματείων.

Όλες αυτές οι εκφράσεις δεν πρέπει να συνενώνονται αθροιστικά αλλά ποιοτικά - πολιτικά. Αρνούμενες τον " συγκεντρωτισμό" και την πειθαρχία στις σημερινές μορφές του επίσημου συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά αντίθετα επιδιώκντας έναν ανεξάρτητο συντονισμό μεταξύ τους, η μορφή του οποίου μπορεί κάθε φορά να αλλάζει.

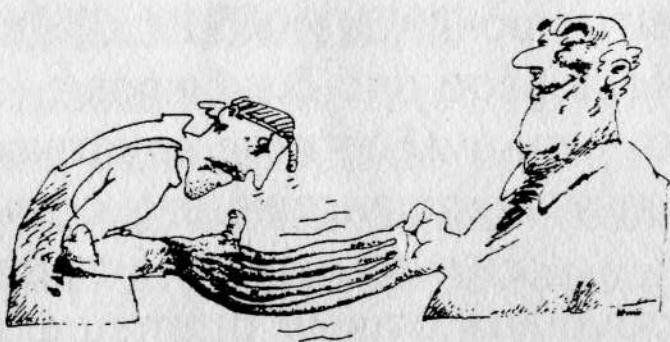
6. Αφετηρία του αριστερού μετώπου η μετατροπή της άμεσης διεκδικητικής πάλης σε συνολικό, πολιτικό , μετωπικό κίνημα.

Πολιτικό όχι μόνο με την έννοια ότι θά διεκδικεί από το κράτος απόσπαση μέτρων με καθολική ισχύ, αλλά και ότι θα διεξάγει την πάλη για τον "εαυτό του ". Δηλαδή για την πρώθηση της τάσης για διεκδίκηση της κατάργησης της αστικής κυριαρχίας , την αντικαπιταλιστική επανάσταση σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο, την κομμουνιστική απελευθέρωση.

Βάση ενός τέτοιου πολιτικού μετώπου είναι η ανάπτυξη των αγώνων για τις ανάγκες και τα συμφέροντα της νεολαίας.

Κορμός του πολιτικού αγώνα είναι η διαμόρφωση αριστερών προγαμμάτων πάλης τέτοιων που :

1. Θα επιδιώκουν τη δημιουργία ρηγμάτων, την ακύρωση στην πράξη και την ανατροπή των βασικών επιλογών κάθε συντηρητικής πολιτικής , των βασικών στηριγμάτων

του νέου κύματος της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης.

2. Θα γειώνουν δημιουργικά στο σήμερα τους στόχους της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της συνολικής απελευθέρωσης.

Τέτοια προγράμματα πάλης απαντάνε στο σύνολο με ενιαίο τρόπο, δε χωράνε αυθαίρετους και εκλεκτικιστικούς τεμαχισμούς ούτε αφήνουν περιθώρια για ενδιάμεσες, αφομοιούμενες λύσεις. Δεν αποτελούν προϋπόθεση ενός αγώνα αλλά κριτήριο για την κατεύθυνση και την ανάπτυξή του.

Τα αριστερά προγράμματα πάλης δε σχετίζονται χωροταξικά με το στρεβλό τρόπο που έχει κατηγοριοποιήσει τη νεολαία ο καπιταλισμός αλλά με άξονες τα ζητήματα της εκπαίδευσης της εργασίας και του ελεύθερου χρόνου. Η σύνδεσή τους βρίσκεται στη αντιθετική στάση απέναντι στα κριτήρια που βάζει το σύστημα και στην αντικαπιταλιστική ανατροπή.

ΜΕΤΩΠΑ ΠΑΛΗΣ

Η ανάπτυξη του αριστερού μετώπου περνάει μέσα από τη σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική σ'όλα τα μέτωπα και όχι μόνο μέσα από την πάλη για τα άμεσα συμφέροντα. Τέτοια μέτωπα, χωρίς διάθεση σχηματοποιήσεων, ξεχωρίζουν λόγω της κρισιμότητάς τους τα εξής:

- a. Το μέτωπο των οικονομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων της νεολαίας ενάντια στην ανεργία και την εργασιακή περιπλάνηση.**
- β. Η πάλη ενάντια στην καπιταλιστική ανασυγκρότηση στην εκπαίδευση.**
- γ. Το μέτωπο κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Λευκής Βίβλου. Για την αποδέσμευση από την Ε.Ε και την ανατροπή των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Για την κοινή πάλη των εργαζομένων και της νεολαίας της Ευρώπης ενάντια στη Λευκή Βίβλο. Για το διεθνισμό της εποχής μας.**
- δ. Η πάλη κατά της νεάς τάξης, του πολέμου, του εθνικισμού, του φασισμού και του ρατσισμού. Εδώ δοκιμάζεται η ικανότη-**

τα της αριστεράς να αποδεσμεύεται από τα πλαίσια " του εθνικού " προς όφελος των συμφερόντων του έθνους των εργαζομένων. Που θα ξεχωρίζει τον πρωταγωνιστικό ρόλο των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ΗΠΑ - ΕΟΚ, αλλά πάνω απ' όλα θα στέκεται ταξικά απέναντι στη "δική "μας αστική τάξη.

ε. Το μέτωπο για τις δημοκρατικές ελευθερίες της νεολαίας με βάση τις πραγματικές ανάγκες και τις δυνατότητες της εποχής μας. Πάλη ενάντια στον αυταρχισμό , τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, την κρατική καταστολή, την ασυδοσία των κρατικών και υπερκρατικών οργάνων. Το όριο εδώ είναι η διεκδίκηση της αλλαγής των πολιτικών συσχετισμών ανάμεσα στους "αντιπροσωπευτικούς θεσμούς" του συστήματος και τα ανεξάρτητα όργανα της εργατικής πολιτικής.

στ. Το αντιΜΜΕτωπο. Διεκδικώντας την ανεξάρτητη ιδεολογική, πολιτική και αξιακή ταυτότητα της νεολαίας απέναντι στις νέες εξαρτήσεις που γεννά η δικτατορία των ΜΜΕ.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΛΑΪΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Επιστέγασμα της προσπάθειας προώθησης του αριστερού μετώπου νεολαίας είναι η συμβολή στη διαμόρφωση σήμερα ενός ευρύτερου, ορατού, αριστερού πολιτικού ρεύματος πανελλαδικής διακλάδωσης που θα είναι κατηγορηματικά αντίθετο στη συντηρητική πολιτική της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και της ΠΟΛ.ΑΝ. Θα είναι ανταγωνιστικό στις εφεδρείες του συστήματος (π.χ ΣΥΝ) και στα αναχώματά του (π.χ ΚΚΕ). Θα μάχεται σταθερά για την ανατροπή " από τα κάτω " της αντιδραστικής πολιτικής και των κυβερνησεων που την υλοποιούν.

Θα συμβάλλει στη διαμόρφωση μιας άλλης ανεξάρτητης, ανυπόταχτης και αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

γ. Μορφές συγκρότησης του αριστερού μετώπου

Είναι καθαρό ότι όλες οι μέχρι τώρα προσπάθειές μας και στο χώρο της νεολαίας είναι ατελείς. Όχι μόνο σε μορφή

αλλά και σε περιεχόμενο.

Απ' αυτή τη σκοπιά πρέπει να αντιμετωπίσουμε και την ΕΑΑΚ. Ήδη διανύει τον πέμπτο χρόνο ζωής και έχει δείξει αξιοσημείωτη αντοχή. Η δημιουργία της αποτέλεσε συνάντηση πολλών παραγόντων. Του αντισυναινετικού μπλοκ της εποχής της συγκυβέρνησης ΝΔ-αριστεράς και της οικουμενικής του '89. Του μεγαλειώδους κινήματος των καταλήψεων του '90-'91, όχι μόνο στο φοιτητικό χώρο αλλά και στους μαθητές. Της όξυνσης των προβλημάτων και των πολιτικών εξελίξεων. Της υποκειμενικής παρέμβασης με τη λογική του αριστερού μετώπου, που παρ' όλες τις αντιρρήσεις που έκφρασαν στην ουσία του όλες οι ομάδες της ριζοσπαστικής αριστεράς, γονιμοποίησε τους παραπάνω παράγοντες.

Η ικανότητα της μεταξέλιξης της είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της λογικής του αριστερού μετώπου.

Η πολιτική απήχηση και επιρροή της ΕΑΑΚ είναι πολύ μεγαλύτερη από την οργανωτική της συγκρότηση όχι μόνο στο χώρο της αλλά και σαν πολιτικό στίγμα στην κοινωνία.

Η έκφρασή της σαν ανάγκη συνένωσης του κατακερματισμένου αριστερού δυναμικού πανελλαδικά έιναι το πιο ελπιδοφόρο και θετικό της βήμα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η διαδικασία της πολιτικής ενοποίησής της έχει προχωρήσει όσο θέλουμε, όσο απαιτούν οι ανάγκες της εποχής μας.

Τα φαινόμενα της στασιμότητας, της κινηματικής αδυναμίας απέναντι στην οξύτητα της επίθεσης αλλά και της χαμηλής πολιτικής επαφής του τελευταίου διαστήματος τόσο ανάμεσα στα σχήματα όσο και με τις ευρύτερες κοινωνικές διεργασίες δε μας αφήνουν αδιάφορους. Το στοίχημα της ΕΑΑΚ θα κρίνεται συνεχώς. Η αναζωογόννησή της είναι άμεση ανάγκη και θα κρίνεται στο κατά πόσο:

- α. Θα διευρυνθεί με το νέο ανεξάρτητο ριζοσπαστισμό που γεννιέται στη νεολαία. Θα βρεί εκείνους τους δρόμους αναγέννησης της φοιτητικής παλης.**
- β. Θα διαμορφώνει διαχωριστικές γραμμές με την κυρίαρχη γραμμή στην εκπαίδευση. Θα προβάλλει ολοκληρωμένα ένα**

αριστερό προγραμμα πάλης σε κάθε χώρο και συνολικά..

γ. Θα εκπέμπει ένα γενικότερο αντικαπιταλιστικό στίγμα, μετατοπίζοντας συνειδήσεις προς τα αριστερά βαθαίνοντας την ενοποίηση των σχημάτων και τον ευρύτερο κοινωνικό, πολιτικό της ρόλο.

Η δημιουργία τέτοιων αριστερών πτερύγων που θα δρούν με άλλη ποιότητα (συντονισμό, συλλογική συζήτηση, επεξεργασία θέσεων κλπ) είναι ανάγκη για τα άλλα τμήματα της νεολαίας, **ιδιαίτερα στους μαθητές και στους νέους εργαζόμενους.**

Ο μαθητικός χώρος που βρίσκεται σε διαρκή κίνηση τα τελευταία χρόνια έχει αυτές τις προϋποθέσεις και την εμπειρία. Οι συσπειρώσεις, τα περιοδικά του '90-'91 δε μπόρεσαν πλην ελάχιστων περιπτώσεων να έχουν συνέχεια. Η δημιουργία συσπειρώσεων στα κέντρα του μαθητικού κινήματος, οι πολύμορφες δραστηριότητες αντιαυταρχικές, αντιφασιστικές κλπ, αλλά και η έκδοση περιοδικών αναζήτησης και διαλόγου μπορούν να' vai τα πρώτα βήματα σ'αυτή την κατεύθυνση.

Παρόμοιες ατελείς προσπάθειες στα πλαίσια του αριστερού μετώπου αποτελούν συσπειρώσεις γύρω από τα μέτωπα (εθνικισμός, ΕΟΚ, περιβάλλον) που δεν απαιτούν τη συμφωνία στο σύνολο αλλά έχουν σα στόχο να συσπειρώσουν ένα αριστερό ανεξάρτητο δυναμικό που θέλει να δράσει γύρω από τέτοια ζητήματα.

δ. Ρήξη με τις αξίες, τις ιδέες και τον τρόπο ζωής του καπιταλισμού.

Θέλουμε να αντιπαρατεθούμε τόσο στις ανοιχτές νεοφιλελέυθερες ιδεές όσο και στις θέσεις του σοσιαλφιλελέυθερισμού και της καθεστωτικής αριστεράς.

Το κίνημα της νεολαίας, το αριστερό μετωπο να αντιπαραβάλει στην επιχειρηματική εκπαίδευση, τη μόρφωση -

δικαίωμα και τον απελευθερωτικό της χαρακτήρα.

Στις αντιλήψεις της "ανταγωνιστικότητας, της παραγωγικότητας" , τις αξίες της ανθρώπινης προσωπικότητας, της κοινωνικής απελευθέρωσης από τα δεσμά της εκμετάλλευσης και του αγοραίου κέρδους.

Ο νέος μεσαίωνας δε μπορεί και δε θα'ναι ο κόσμος της νεολαίας. Τα όνειρα των ποιητών της απελευθέρωσης δε θα σβήσουν ούτε με το τηλεκοντρόλ ούτε με τη βία των καθηλιπτκών συσχετισμών της κοινωνίας μας.

ε. Η συμβολή της κομμουνιστικής νεολαίας.

Μιας νέας κομμουνιστικής συλλογικότητας που θάναι διαλεκτική πλευρά ενός ευρύτερου αυτοτελούς φορέα της επαναστατικής πάλης. Που θα συμβάλλει στη διαμόρφωση και στο περιεχόμενο του αριστερού μετώπου, στη διαδικασία κατάργησης της αστικής πολιτικής και την ανασύσταση της εργατικής πολιτικής ως την αντικατάστασή της από την κυριαρχία του κοινωνικού ατόμου , την απεριόριστη αυτοανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας, τον κομμουνισμό.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΑΝΙΧΝΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η νέα γενιά προσεγγίζει την πολιτική, την πάλη για τα συμφέροντα και τις ανάγκες της μέσα από τους δικούς της δρόμους. Οχι μόνο λόγω ηλικίας, αλλά κυρίως λόγω των σύγχρονων αντιθέσεων, της όξυνσης της βασικής αντίθεσης που γεννά η εποχή μας. Προσέγγιση που θα γίνεται με τους δικούς της κώδικες, τα δικά της τραγούδια που θα τη συνεπαίρουν, το δικό της πολιτισμό και αξίες.

Δε θα 'ναι μια ευθύγραμμη πορεία, αλλά θα κυριαρχείται από την αντιφατικότητα και τη ρευστότητα της εποχής μας. Θα χρειαστεί νέα συνθήματα να φτιαχτούν, στίχοι της απελευθέρωσης να σβηστούν και να ξαναγραφούν, κοινωνικές συγκρούσεις να οξυνθούν και να φτάσουν ως το τέλος.

Στα ερείπια του σημερινού πολιτικού συστήματος, στο κενό ύπαρξης μάχιμης, πλειοψηφικής ταυτότητας που να προκαλεί νέες ηδονές και όνειρα, δε θα αναβλύζει μόνο η πηγή της απελευθέρωσης της κοινωνίας, αλλά θα ξεπηδά το ίδιο ορμητικά η νέα υποταγή, ο νέος πιο ασφυκτικός έλεγχος των πιο κρυφών κυττάρων μας. Το στοίχημα ξαναπαίζεται.

Θα ξεπεράσουμε επαναστατικά τη σημερινή τάξη πραγμάτων, θα γράψουμε με κόκκινα γράμματα την πραγματική ιστορία των ανθρώπων ή θα ξαναζήσουμε το μεσαίωνα της

ανθρώπινης προϊστορίας, χωρίς γαλέρες και ελεεινούς ιππότες, αλλά με τη δικτατορία της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης, των ΜΜΕ, του ηλεκτρονικού φακελλώματος και των βάρβαρων εργασιακών σχέσεων; Είναι δυνατόν να μιλάμε σήμερα για ένα νέο απελευθερωτικό όραμα; Πολύ περισσότερο, έχουμε το δικαίωμα να μιλάμε για την κομμουνιστική επανίδρυση; Κι αν ναι, με τί όρους, ποιο περιεχόμενο και κυρίως με ποια μορφή οργάνωσης της συλλογικότητας;

Τέτοια ερωτήματα έρχονται και ξανάρχονται στο προσκήνιο σ' όλους τους αγωνιστές και τις οργανώσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς. Ομως δεν υπάρχουν μόνο στο μυαλό κάποιων "περίεργων" που επιλέγουν κομμουνιστικά.

5 χρόνια KNE -NAP

Είναι αλήθεια ότι η KNE-NAP, το προϊόν της διάσπασης του '89 από το παλιό κομμουνιστικό κίνημα, από τα πρώτα ανεξάρτητα βήματά της, προσπαθεί να εκφράσει την καθολική αντικαπιταλιστική προοπτική και τη σύγχρονη αυθεντική κομμουνιστική τάση μέσα στο ριζοσπαστικό νεολαιίστικο κίνημα. Τα 5 χρόνια ζωής και δράσης μας ήταν μια περίοδος βασανιστικής και με ταλαντεύσεις πορείας. Πολλά τα δίπολα και οι συμπληγάδες που χρειαστήκαμε να ξεπεράσουμε. Οχι χωρίς απώλειες, τρανταγμούς ή ζημιές, ούτε πάντοτε με επιτυχία, κόντρα στις διαλυτικές τάσεις, τις σειρήνες της αποστράτευσης αλλά και τους γλυκούς πειρασμούς της ενσωμάτωσης.

Μέσα σ' αυτή την πορεία για την άνοδο και το βάθαιμα των χαρακτηριστικών της νεολαιίστικης πάλης, για την πολιτική συσπείρωση των νέων ανεξάρτητων αγωνιστών, για τη διατήρηση και την ενίσχυση των κομμουνιστικών πυρήνων, μπορούμε να μετρήσουμε θετικά και αρνητικά.

Το ζητούμενο σήμερα είναι μέσα από αυτές τις εμπειρίες των 5 χρόνων, να τεκμηριώσουμε από την αρχή την ανάγκη και τους δρόμους της επανίδρυσης, την πορεία "μετάβασης" από την KNE-NAP στη νέα κομμουνιστική οργάνωση.

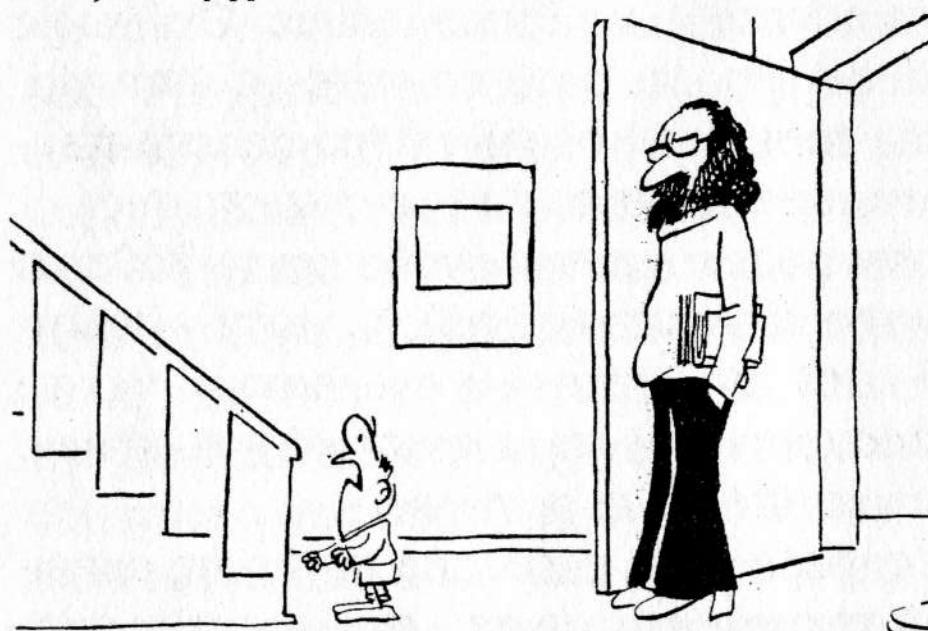
ΓΙΑΤΙ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗ

α) Γιατί πιστεύουμε ότι το αίτημα της επανίδρυσης δεν είναι κάποια σημερινή δική μας εφεύρεση.

Η επαναστατική πρωτοπορία πρέπει να εξελίσσεται μαζί με την ταξική πάλη, αν θέλει να είναι τέτοια. Να παρακολουθεί, να τροφοδοτείται και να τροφοδοτεί όλα τα ιστορικά χαρακτηριστικά της εποχής της. Τις εξελίξεις στην εργασία, το ρόλο και τον χαρακτήρα της, τις αλλαγές στην κοινωνία, τις νέες τάσεις. Να συνδέεται με τα επιμέρους ή συνολικότερα κινήματα που κινούνται σε θολή έστω αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Πολύ περισσότερο σήμερα που το ζητούμενο δεν είναι η ποιοτική αναβάθμιση, το áλμα προς τα μπρος μιας ήδη συγκροτημένης και δοκιμασμένης πολιτικής πρωτοπορίας, αλλά η συμβολή μιας συσπείρωσης κομμουνιστών (όπως η ΚΝΕ-ΝΑΡ) στην υπόθεση της κομμουνιστικής επανίδρυσης στη νεολαία και γενικά.

β) Γιατί πιστεύουμε ότι το μοντέλο του ρεφορμιστικού εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και όλων των παραλλαγών του (ευρωκομμουνιστικού, τροτσκιστικού, μαοϊκού, αναρχοσυνδικαλιστικού) έχει χρεωκοπήσει οριστικά.

— Τασίο κατέβα... Ηρθε... ή δομή της στρουχτούρας!

Η χρεωκοπία τους έγκειται στο γεγονός ότι απέτυχαν στην ουσία που συγκροτήθηκαν : την ανατροπή του καπιταλισμού, την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της εκμετάλλευσης.

Η εκτίμηση αυτή δε γίνεται από τη σκοπιά του δικαστή που μοιράζει ευθύνες και

λάθη. Γίνεται από τη σκοπιά του μέλλοντος, της εκπλήρωσης των ονείρων, της πεποίθησης ότι καλούμαστε να προχωρήσουμε σε δρόμους αβάδιστους.

γ) Γιατί πιστεύουμε πως η πορεία προς την κοινωνική απελευθέρωση, προς το νέο επαναστατικό υποκείμενο, δεν είναι μια πορεία στα τυφλά.

Δε θέλουμε ούτε να ξεσκονίσουμε απλώς το παλιό απ' τον καιρό και τα λάθη της χρήσης του, ούτε να πετάξουμε στο όνομα του νέου και το μωρό μαζί με τη σκάφη. Η κομμουνιστική επανίδρυση δεν μπορεί να γίνει στο κενό, να μεγαλώσει σε κάποιο θερμοκήπιο ή σε κάποιους δοκιμαστικούς, αποστειρωμένους σωλήνες. Η διπλή πείρα της νίκης και της ήττας του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, των προλεταριακών επαναστάσεων της εποχής μας, γεννάει την ανάγκη της συνέχειας, της τομής αλλά και της ασυνέχειας.

δ) Γιατί πιστεύουμε ότι η υπόθεση της απελευθέρωσης δεν είναι ζήτημα διαχείρισης μόνο του σημερινού επαναστατικού δυναμικού.

Είναι υπόθεση συνδιαμόρφωσης, συναπόφασης αλλά και κοινής δράσης όλων εκείνων που στέκονται αντικαπιταλιστικά, που αναζητούν εν δυνάμει κομμουνιστικά, πέρα από διαχωρισμούς του παρελθόντος και αυθεντίες κατοχής της μιας και απόλυτης αλήθειας.

ΓΙΑΤΙ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Η νεολαία είναι το πρώτο θύμα της επίθεσης του κεφαλαίου. Όλο και περισσότερο ωριμάζει στη νεολαία η συνείδηση ότι τα προβλήματα που βιώνει δεν είναι απλά επιπτώσεις της μιας ή της άλλης κυβερνητικής πολιτικής, αλλά χρόνια, συνυφασμένα με τον κεντρικό πυρήνα του καπιταλισμού.

Γι' αυτό και το ζητούμενο σήμερα είναι η ενότητα της νεολαίας γύρω από μια πολιτική γραμμή αμφισβήτησης του πυρήνα του καπιταλισμού σ' όλη τη γραμμή του μετώπου. Μόνο με μια τέτοια λογική, της αντικαπιταλιστικής πάλης με

κομμουνιστικό περιεχόμενο, μπορεί να ελπίζει σε νίκες στο σήμερα, στην "τελική" νίκη.

Δυναμώνει η ιδεολογική επίθεση του κεφαλαίου.

Στον αντίποδα των καπιταλιστικών αξιών και ιδεολογημάτων, πρέπει να βρεθεί η καθολική προβολή των πιο αυθεντικών αναγκών της νεολαίας, η κομμουνιστική πρόταση και στρατηγική που καταργώντας την εκμετάλλευση, την αποξένωση και την αλλοτρίωση, βάζει στο κέντρο της τις ανθρώπινες ανάγκες, την ανεμπόδιστη και ολόπλευρη ανάπυξη του κοινωνικού ανθρώπου. Πολύ περισσότερο που η κομμουνιστική πρόταση και στρατηγική προβάλλεται στο σήμερα με την υιοθέτηση ενός ολότελα διαφορετικού προτύπου ζωής, αντίληψης, κριτηρίων και δράσης.

Δυναμώνουν και γενικεύονται τα αντιφατικά φαινόμενα στη νεολαία.

Τα μαθητικά συλλαλητήρια του "τα θέλουμε όλα" εναλλάσσονται με τα συνθήματα για τη Μακεδονία κι αυτά με τη σειρά τους με τα αντιφασιστικά συνθήματα και τις φωτογραφίες του Τσε. Η ριζοσπαστική αποχή από τις εκλογές και το μαύρισμα των καθεστωτικών δυνάμεων, εναλλάσσεται με την αποχή από την κοινωνική πάλη. Η αντίδραση στις μορφές πειθάρχησης, στις "οργανώσεις" του συστήματος, εναλλάσσεται με αντίδραση απέναντι σε οτιδήποτε οργανωμένο και η αναζήτηση της διαφορετικότητας εκχωρείται σε μορφές ανώδυνες για το σύστημα.

Σε μια τέτοια εποχή της πιο μεγάλης ιδεολογικής επίθεσης και αντιφατικότητας, η λύση δε βρίσκεται στο "κέντρο", αλλά στο αριστερό άκρο του σύγχρονου διπολισμού της κοινωνίας μας.

Σε μια οργάνωση που μόνιμα και σταθερά θα συνενώνει και θα στρατεύει τα πρωτοπόρα αποσπάσματα του κινήματος, θα συνδέει τα επιμέρους κινήματα και μέτωπα σε ενιαία

αντικαπιταλιστική πάλη, θα προβάλλει την κομμουνιστική κίνηση στην αντίληψη του σήμερα στρατεύοντας μαχητικά τη νεολαία.

Εχουν αποτύχει μαζί με τον κομμουνιστικό ρεφορμισμό κι εκείνες οι λογικές που φαινομενικά βρίσκονται στον αντίποδά του, αλλά αρνούνται την ανάγκη και τα βήματα προς τη συγκρότηση μιας νέας επαναστατικής οργάνωσης νεολαίας.

Είτε αυτές εκφράζονται με τη λογική των μεμονωμένων μικροομάδων που αυτοαναγορεύονται σε πρωτοπορία, σε μια απελπισμένη φυγή προς τα μπρος, ανατινάζοντας τις γέφυρες που θα μπορούσαν να τις ενώσουν με το θολό έστω αντικαπιταλιστικό ρεύμα.

Είτε εκφράζονται με τη λογική της "πολιτικής ομάδας" άμεσης παρέμβασης ή έκφρασης που, αφού λείπει η βασική ενοποιητική γραμμή, η στρατηγική επιδίωξη, οδηγούνται γρήγορα στο μαρασμό, παραμένοντας στην περιφέρεια και όχι στο κέντρο της ταξικής πάλης.

Η επαναστατική οργάνωση νεολαίας θα πρέπει να έχει μόνιμη στόχευση το "αγκάλιασμα" τέτοιων πρωτοβουλιών που γεννιούνται αυθόρμητα, να αλληλεπιδρά μαζί τους, να προσπαθεί να αξιοποιεί τα καλύτερα στοιχεία τους, να προωθεί μαζί τους τη λογική του Αριστερού Μετώπου.

από το ελβετικό έντυπο Die Weltwoche

νεομαρξιστικός black power

χυδαίος

ψευδομαρξισμός αληθινός και ψεύτικος (ή αντιαστρ

Χρειάζεται επανίδρυση κομμουνιστικής νεολαίας γιατί το πρόβλημα της ένταξης της νεολαίας στην επαναστατική πάλη δεν μπορεί να λυθεί μόνο από την ύπαρξη επαναστατικού κόμματος συνολικά στην κοινωνία.

Η ανάγκη για αυτοτελή οργάνωση νεολαίας προσδιορίζεται από το γεγονός ότι ο όρος "νεολαία" συνεχώς αλλάζει και επανατροφοδοτείται λόγω και της ηλικιακής ανανέωσης, άρα υπάρχει πιο έντονα η ανάγκη ύπαρξης ενός μόνιμου πυρήνα. Οι ίδιες οι εξελίξεις της εποχής μας, του "αναπτυγμένου καπιταλισμού", αυξάνουν το ρόλο και το ειδικό βάρος της νεολαίας στην επαναστατική πάλη.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι η νεολαία προσεγγίζει με τους δικούς της ιδιαίτερους δρόμους την επαναστατική πάλη. Βασικός κρίκος ένταξης σ' αυτήν είναι τα οξυμμένα προβλήματα που γεννά η επίθεση του κεφαλαίου. Η πάλη γύρω από αυτά παρουσιάζει γρήγορες τάσεις μετατροπής της σε αμφισβήτηση βασικών καπιταλιστικών προτεραιοτήτων και τελικά σε αντικαπιταλιστική πάλη.

Η επανίδρυση οργάνωσης στη νεολαία κομμουνιστικού χαρακτήρα, προϋποθέτει την επαναθεμελίωση της έννοιας του κομμουνισμού, του προσδιορισμού του περιεχομένου του

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΥΠΩΝ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

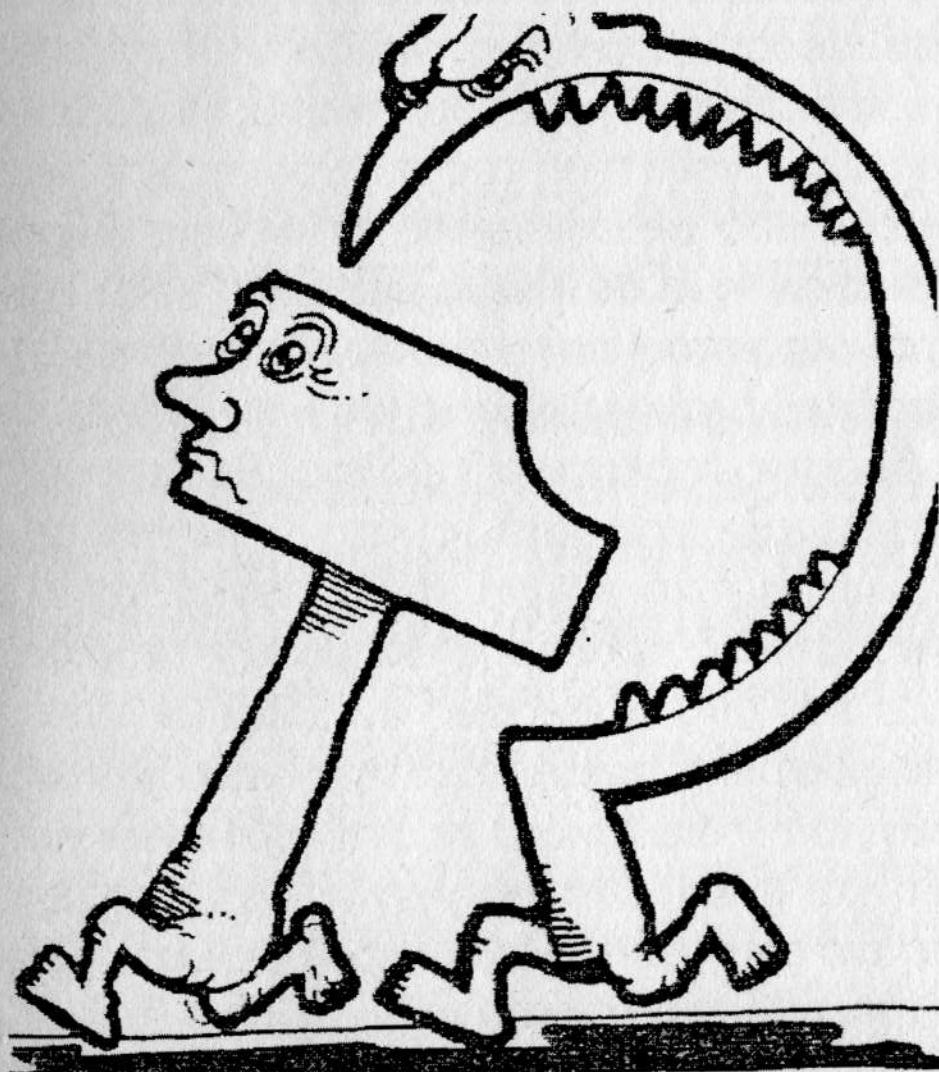

στις σύγχρονες συνθήκες.

Η αρνητική του φόρτιση από τα καθεστώτα της Αν. Ευρωπης και τα γραφειοκρατικά, συμβιβασμένα Κ.Κ. της Δύσης, καθιστουν αυτή την ανάγκη πιο αναγκαία από ποτέ. Ομως ο προσδιορισμός μιας οργάνωσης καθολικής στόχευσης δε γίνεται από τα τακτικά της χαρακτηριστικά, αλλά από τη στρατηγική της στόχευση.

ΓΙΑΤΙ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ.

Η θεωρία για το τέλος της ιστορίας ήταν μιά πλευρά - ίσως η πιο χοντροκομμένη- της βαθύτερης φιλοσοφίας του καπιταλισμού, που θέλει να πείσει το μοντέρνο άνθρωπο για το αναπόδραστο της τεχνικοοικονομικής του μοίρας, για την αιώνια και αδιατάρακτη συνέχεια των σημερινών καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων.

Η πραγματικότητα, όμως, αυτών των σχέσεων δεν αποδεικνύει παρά τη συνολική αποτυχία του καπιταλισμού να ωθήσει μ' ένα άλμα προς τα εμπρός τη ζωή των ανθρώπων. Γι αυτό και η επιλογή της ανατροπής τους είναι επίκαιρη και αναγκαία όσο ποτέ.

Το περιεχόμε-

νο μιάς τέτοιας επιλογής κρίνεται στην καθημερινή πράξη, δεν αρκείται στην αντικαπιταλιστική κριτική του επιμέρους, συνιστά μια συνολική σταση ζωής, αποτελεί κορυφαία διαδικασία χειραφέτησης της ανθρώπινης προσωπικότητας, όχι μόνο στις εποχές του "επαναστατικού θορύβου" αλλα και σε κείνες της "σιωπής" που επιβάλλει το βάρος της κυριαρχίας του καπιταλισμού. Η δυναμική της συμπυκνώνεται στη συμβολή στην επανεξόρμηση των επαναστατικών ιδεών, στην αναζήτηση των δρόμων διαμόρφωσης του επαναστατικού υποκειμένου, στην αναγέννηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Συστατικό στοιχείο αυτής της προσπάθειας είναι και η επαναστατική επανίδρυση της έννοιας του κομμουνισμού. Αυτή δεν προκύπτει από κάποια διαδικασία αποκάθαρσής του από τα στρεβλά στοιχεία των καθεστώτων της Ανατολής και της πείρας του κομμουνιστικού ρεφορμισμού της Δύσης, ούτε εξαντλείται στα εισαγωγικά στη φράση "χώρες του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού".

Επαναστατική επανίδρυση του κομμουνισμού σημαίνει συμπύκνωση των συμπερασμάτων της νίκης και της ήττας των επαναστατικών κινημάτων του 20ού αιώνα, μαχόμενη κριτική μαρξιστική σκέψη, αναζήτηση της σύγχρονης κομμουνιστικής πρότασης μέσα από τις σημερινές αντιθέσεις. Εξάλλου, το κομμουνιστικό κίνημα δε διαμορφώθηκε ποτέ σαν προπαγάνδα του προγράμματος των κομμουνιστικών κομμάτων στις πλατιές μάζες. Διαμορφώθηκε σαν πολύπλευρο ρεύμα κοινωνικής δράσης, πολιτικής πράξης, θεωρητικής παραγωγής, πολιτισμικής παρουσίας και οργανωτικής συγκρότησης. Το κομμουνιστικό αίτημα κάθε εποχής πήγαζε από την ενότητα της βασικής αντίθεσης ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία και των επιμέρους αντιθέσεων που η κάθε φάση της καπιταλιστικής πραγματικότητας αναδείκνυε, από την ενότητα εθνικού - διεθνικού, από τη συνένωση σε επαναστατική πράξη και επαναστατικό λόγο της εργατικής τάξης -διαφορετική σε σύνθεση και συγκρότηση σε κάθε φάση- με ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας.

"Ο κομμουνισμός", έγραφε ο Μάρξ, "δεν είναι για μας μια κατάσταση πραγμάτων που πρέπει να εγκαθιδρυθεί, ένα ιδεώδες που σ' αυτό θα πρέπει να προσαρμοστεί η πραγματικότητα. Ονομάζουμε κομμουνισμό την πραγματική κίνηση που καταργεί τη σημερινή κατάσταση πραγμάτων. Οι όροι αυτής της κίνησης προκύπτουν από τις προυποθέσεις που τώρα υπάρχουν".

Μια τέτοια προσέγγιση του κομμουνισμού -σαν τάση του παρόντος και του μέλλοντος, σαν κοινωνική κίνηση ανατροπής, σαν πρακτικό υπαρκτό πολιτικό κίνημα, σαν ιστορικός κοινωνικός ορίζοντας που εκφράζει τις προϋποθέσεις της πλήρους απελευθέρωσης του ανθρώπου- δεν τον παραπέμπει σε κάποιες ελληνικές καλένδες, μας καθιστά σύγχρονους μ' αυτόν και ανάγει την επαναστατική πολιτική πράξη του σήμερα σε καθοριστικό κριτήριο για την αποτίμηση του παρελθόντος, για την έμπρακτη ανάπτυξη στην καθημερινή πολιτική πάλη των εμβρύων του μέλλοντος, για την προώθηση των προυποθέσεων της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της κομμουνιστικής - διεθνιστικής προοπτικής.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΜΙΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

1. Γεφύρωση του χάσματος τακτικής - στρατηγικής, ενότητα πρακτικής και θεωρίας, τάξης και πρωτοπορίας, κυριαρχία της στρατηγικής οπτικής πάνω στα έστω σημαντικά τακτικά βήματα.

Κριτήριο της επαναστατικής πολιτικής είναι η σωστή κάθε στιγμή σύνδεση της τάσης για κομμουνισμό με την άμεση αντιπαράθεση με το κεφάλαιο. Συστατικό της στοιχείο είναι η ικανότητα στη θεωρητική παραγωγή, την πολιτική πράξη, τη μαζική πάλη να αναδεικνύεται η αγεφύρωτη αντίθεση των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας με το κεφάλαιο και η αναγκαιότητα όσο και οι δρόμοι ανατροπής

της αστικής κυριαρχίας. Υλική της έκφραση είναι η επαναστατική πράξη σαν κριτήριο του όποιου "κομμουνισμού". Ιστορικός της ορίζοντας είναι η σύνδεση της κομμουνιστικής αναγκαιότητας με την αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Αντικαπιταλιστική επανάσταση

Η χρεωκοπία των εκφυλισμένων εκμεταλλευτικών καθεστώτων στην Ανατολή και των ενσωματωμένων κινημάτων στη Δύση, η ήττα των κοινωνικών επαναστάσεων του 20ου αιώνα, αλλά και το βάθεμα των καπιταλιστικών αντιθέσεων αποδεικνύουν ότι οι καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις δεν "διορθώνονται" με μεταρρυθμίσεις, ότι οι μεταρρυθμίσεις αποκομμένες από την πάλη για εργατική εξουσία και εργατική δημοκρατία οδηγούν στην ήττα και την ενσωμάτωση. Άλλα και ότι η αντικαπιταλιστική επανάσταση στην εποχή μας δεν μπορεί να νικήσει αν δεν προχωρήσει από την πρώτη στιγμή στο δρόμο του κομμουνισμού και του διεθνισμού.

Τα βήματα προς τον κομμουνισμό δεν μπορούν και δεν μπόρεσαν ποτέ να πραγματοποιηθούν με διατάγματα. Δεν μπορούν παρά να είναι και μετά την εγκαθίδρυση της εργατικής εξουσίας επαναστατικά άλματα. Το τσάκισμα του αστικού κράτους, η εργατική εξουσία, η αναίρεση της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, και η λύση άμεσων λαϊκών προβλημάτων δεν είναι παρά η αρχή της κοινωνικής επανάστασης, το άνοιγμα του δρόμου για γενικότερο κοινωνικό μετασχηματισμό. Η πορεία προς το "βασίλειο της ελευθερίας" θα είναι μια αναγκαστικά μακρόχρονη και γεμάτη αντιφάσεις και πισωγυρίσματα διαδικασία. Οι ενιαίοι επαναστικοί μετασχηματισμοί σε όλα τα επίπεδα δεν μπορούν παρά να συμβαδίζουν με την αδιάκοπη πάλη για το τσάκισμα των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών στηριγμάτων της αστικής τάξης, για την απελευθέρωση "από τις αναρίθμητες φρικαλεότητες, βαναυσότητες, ανοησίες και χυδαιότητες της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης".

Μετά την αρχική νίκη της κοινωνικής επανάστασης η

κοινωνική δράση πρέπει να είναι πιο πλούσια από οποιαδήποτε άλλη προηγούμενη ιστορική φάση, να πραγματώνει αλλεπάλληλες επαναστάσεις στον πολιτισμό και τη μόρφωση, να κυριαρχούν σ' αυτήν οι τάσεις που μπορούν να οδηγήσουν στην αυτενέργεια των ανθρώπων σ' όλα τα επίπεδα- από την καθημερινότητα μέχρι το πιο αποφασιστικό ζήτημα της κοινωνίας.

2. Κριτική ανάλυση και πρακτική άρνηση της σύγχρονης καπιταλιστικής πραγματικότητας - Κυριαρχία του παρόντος πάνω στο παρελθόν

Στην αστική κοινωνία οι δραστηριότητα και οι αποφάσεις των ανθρώπων γίνονται σ' ένα στενό προαποφασισμένο πλαίσιο, το παρελθόν δηλαδή βαραίνει πάνω στο παρόν. Η ανάγκη κατάργησης αυτού του δεδομένου πρέπει να βρίσκεται στο επίκεντρο του περιεχομένου και των μορφών δράσης ακόμα και στα "επιμέρους" ζητήματα, να αμφισβητεί όλες τις ειδικές μορφές κίνησης της αστικής κυριαρχίας - στην πολιτική, την οικονομία, την ιδεολογία, τον πολιτισμό - και να σφραγίζει τη συνολική προσπάθεια διαμόρφωσης επαναστατικής συνείδησης.

a. Στο πεδίο της εργασίας:

Η πραγματική κίνηση κατάργησης της υπάρχουσας κατάστασης σημαίνει την κατάργηση της ένοιας της αξίας και της ιδιωτικής και της δημόσιας - κρατικής ιδιοκτησίας, έτσι ώστε η κοινωνικοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων να μην πραγματοποιείται στη βάση και υπό την κυριαρχία ενός καθορισμένου τεχνικού και κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας, που αναπαράγει συνεχώς διευθυντικούς και εκτελεστικούς, κοινωνικούς ρόλους.

Σημαίνει ότι το άτομο δεν παραμένει (όπως στον καπιταλισμό, αλλά και στις χώρες του πρώην "υπαρκτού σοσιαλι-

σμού") στερημένο από τον πραγματικό κοινωνικό έλεγχο του προϊόντος που το ίδιο παράγει. Αντίθετα, η κομμουνιστική κοινωνία " βασισμένη στον ενεργό, πραγματικό άνθρωπο, μεταμορφώνει τα προϊόντα που παράγει ασυνείδητα ο άνθρωπος σε αντικείμενα που παράγονται με συνείδηση του σκοπού τους, για τον ίδιο τον άνθρωπο και η παραγωγή τους, επομένως, προσδίδει νόημα στην υποκειμενική δραστηριότητα."

Η πραγματική κίνηση κατάργησης αυτής της πραγματικότητας συνεπάγεται, επομένως, το να γίνει πραγματικά ο άνθρωπος το κέντρο κάθε κοινωνικής δραστηριότητας, όχι με την έννοια του παραγωγού και καταναλωτή, αλλά με την έννοια του ελεύθερου παραγωγού που μπορεί να ικανοποιεί τις πολύπλευρες ανάγκες της προσωπικότητάς του, με την έννοια της ελεύθερης κοινωνικής ατομικότητας που είναι σε θέση να διαθέτει εργασιακές ικανότητες και εξειδικευμένες ανάγκες κατανάλωσης.

Η πραγματική κίνηση κατάργησης αυτής της πραγματικότητας δεν σημαίνει απλά και μόνο την ικανοποίηση των αιτημάτων για μείωση του εργάσιμου χρόνου και πλήρη τεχνολογική και γενική μόρφωση. Σημαίνει την κατάργηση της έννοιας του εργάσιμου χρόνου, από τη σκοπιά ότι ο προσωπικός και ο κοινωνικός χρόνος δε θα κατακερματίζονται από τους θέσμους και τους νόμους μιας κοινωνίας βασισμένης στον καταμερισμό εργασίας αλλά θα ενοποιούνται και θα απελευθερώνονται σε μιά κοινωνία που θα καταργεί αυτόν τον καταμερισμό, που θα στηρίζεται στην ενότητα ατομικού - συλλογικού και στην αρχή του αναπαλλοτρίωτου, του απαραβίαστου της ατομικότητας κάθε προσώπου.

6.Στο πεδίο της πολιτικής

Η πραγματική κίνηση κατάργησης της υπάρχουσας κατάστασης σημαίνει την κατάργηση της πολιτικής ως το κορυφαίο σημείο "πολιτικοποίησης" των μαζών, την κατάργηση του κράτους και κάθε εξουσίας. **Βασισμένη στην ενότητα ατομικού - συλλογικού , σημαίνει την αναίρεση της ιεραρ-**

χίας και του διαχωρισμού ανάμεσα ανάμεσα σε διευθυντές και διευθυνόμενους.

Πραγματική δημοκρατία με αυτή την έννοια σημαίνει να διακανονίζουν οι άνθρωποι την κοινή με τους συνανθρώπους τους ζωή χωρίς βία, χωρίς καταναγκασμό, χωρίς υποταγή, "να μπορούν να διαμορφώνουν τη ζωή τους ολόκληρη και όχι μέρος της, ... να υπάρχουν εκλεγμενα και ανα πάσα στιγμή ανακλητά συμβούλια για όλα τα ζητήματα, να υπάρχει αυτοδιοικούμενος συντονισμός στα αναγκαία κοινωνικά επίπεδα αποφάσεων". Η σοσιαλιστική δημοκρατία δε αποτελεί διεύρυνση της δημοκρατίας, αλλά υλικό κινητήριο παράγοντα που διαπερνά τη συνολική καθημερινή ζωή των ανθρώπων.

γ. στο πεδίο του διεθνισμού .

Η πραγματική κίνηση κατάργησης της υπάρχουσας κατάστασης σημαίνει γκρέμισμα των τειχών που εμποδίζουν την ελεύθερη επικοινωνία των ανθρώπων. απελευθέρωση των ξεχωριστών ατόμων από τους διάφορους εθνικούς και τοπικούς φραγμούς και άρα δημιουργική ενοποίηση των ιδιαίτερων πολιτιστικών ευαισθησιών των λαών και πρακτική σύνδεση τους με την υλική και πνευματική παραγωγή όλου του

κόσμου.

Ο διεθνισμός σήμερα είναι δυνατό να δημιουργηθεί μόνο από τα κάτω, με αφετηρία το συντονισμό των επαναστατικών ρευμάτων και του εργατικού κινήματος, χωρίς να υπολογίζει πια στην υποστήριξη κρατικών δυνάμεων και, κυριότερο, χωρίς να εκφυλίζεται στη μορφή της υποστήριξης της εξωτερικής πολιτικής ενός κράτους.

Και μπορεί να πραγματοποιείται στη βάση δεδομένων που αφορούν :

- τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις και τον τρόπο με τον οποίο ομογενοποιούν προς τα κάτω το σύνολο της εργατικής τάξης των χωρών που συμμετέχουν σ' αυτές. Ο διεθνισμός δε μπορεί να έχει σαν περιεχόμενο μόνο την αλληλεγγύη αλλά και τη σύγκρουση για τη δημιουργία ρηγμάτων στην πορεία των ολοκληρώσεων. Το περιεχόμενο αυτό πρέπει να συγκεκριμενοποιείται σε πρακτικές και αιτήματα για το σήμερα (π.χ ένταξη των ξένων εργατών στο κίνημα της χώρας που ζουν) και για το αύριο (π.χ η κατάργηση των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων ως ένα από τα κεντρικά ζητήματα των σύγχρονων επαναστάσεων)

- το σπαραγμό του σύγχρονου κόσμου από πολέμους, γεγονός που καθιστά τη στάση του εργατικού και επαναστατικού κινήματος απέναντι σ' αυτό το ζήτημα κρίσιμη για την επαναστατική διαδικασία.

δ. Στο πεδίο του πολιτισμού και της ιδεολογίας.

Η πραγματική κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα κατάσταση σημαίνει τη δημιουργία ενός ριζικά διαφορετικού πολιτισμού.

Η απελευθερωτική προοπτική σημαίνει αρμονία στη σχέση ανθρώπου - φύσης, επιστήμη με κοινωνικό περιεχόμενο, φαντασία χωρίς όρια, μόρφωση που δε θα σκλαβώνεται στην υπεραξία αλλά θα ανταποκρίνεται στο ανήσυχο και περίεργο πνεύμα των ανθρώπων για να γνωρίζουν, να κατα-

νοούν, να δημιουργούν.

3. Η κομμουνιστική πρόταση είναι όχι μόνο θεωρητική αλλά και πρακτική παρέμβαση στο παρελθόν

Η σχέση μας με το "χθές" του επαναστατικού κινήματος προσδιορίζεται από τις ανάγκες και τα ερωτήματα του σήμερα. Δε χρειαζόμαστε μια "αντικειμενική" ιστορική ερμηνεία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, αλλά μια μαχόμενη ερμηνείας τους. Δε χρειαζόμαστε την ανακάλυψη μιας ταυτότητας στο παρελθόν, αλλά την κατανόηση του ευρύτερου ιστορικού ορίζοντα της προσπάθειάς μας, έτσι ώστε να καταχτάμε μια συνείδηση για το παρόν και το μέλλον. Η σχέση μας με την ιστορία του επαναστατικού κινήματος δε μπορεί να διαμορφώνεται στη βάση μύθων που διαιωνίζουν μια, ας την πούμε "ψυχολογική βίωση" του κομμουνισμού.

Στην προσπάθεια της κομμουνιστικής επανίδρυσης απαραίτητη είναι η ψύχραιμη συνείδηση των τομών και των συνεχειών με την μέχρι τώρα ιστορία του επαναστατικού κινήματος. Τομών που αναζητούνται στο πεδίο της διερεύνησης των δρόμων της σύγχρονης επανάστασης και συνεχειών που μπορούν να ανανεώνουν την πεποίθηση μας ότι είναι δυνατόν να πραγματοποιούμε κατά εντελώς ανέκδoto τρόπo την επαναστατική πράξη.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

a. Οι δικές μας αφετηρίες

Είναι φυσικό για την αντίληψη μας ότι το πολιτικό επαναστατικό υποκείμενο της εποχής μας δε θα προκύψει από κάποια βουλησιαρχική διάθεση αλλά από την επαναστατική

πράξη των δυνάμεων της πλήρους κοινωνικής χειραφέτησης.
Ομως όσο λάθος είναι να πιστεύουμε ότι θα διαμορφωθεί από "σήμερα" η κομμουνιστική νεολαία πού'χει ανάγκη το όραμα μας, άλλο τόσο λάθος είναι να μεταθέτεις τις ελπίδες σε κάποιο μακρινό μέλλον όπου ως μαγεία όλα θα λυθούν.

Το πρόβλημα δε μπορείς να το μεταθέτεις αλλά πρέπει να θέτεις από σήμερα τα πραγματικά ερωτήματα και διλλήματα, να αναζητάς με χειροπιαστά βήματα τους δρόμους για την κοινωνική απελευθέρωση.

Είναι επιτακτική ανάγκη και μονόδρομος η ύπαρξη αυτού του κρίσιμου δυναμικού της νέολαιας που συνειδητά στοχεύει στην πλήρη απελευθέρωση του ανθρώπου, στον κομμουνισμό και τη δράση του προς αυτή την κατεύθυνση από σήμερα.

Έχουμε όμως συναίσθηση, γνώση της πραγματικότητας ότι η οργάνωση της νέολαιας που θα δημιουργηθεί δε θάναι μόνο μια συσπείρωση χειραφετημένων κομμουνιστών. Θέλουμε να συνενώνει σε ανώτερο επίπεδο την αμφισβήτηση, το ριζοσπαστισμό και την αντικαπιταλιστική πάλη της νέολαιας.

Να μπορεί παρ' όλη τη διαρκή της ανάγκη για "επανίδρυση", τη "μεταβατικότητα" της να κερδίζει την εμπιστοσύνη και την αναγνώριση της από πλατύτερα πρωτοπόρα τμήματα της νέολαιας, να συμβάλλει στην οικοδόμηση της λογικής του Αριστερού Μετώπου της νέολαιας, να εμπλουτίζει στο μέτρο των δυνάμεων της, τη θεωρητική αναζήτηση και γενίκευση με βάση τις σύγχρονες συνθήκες της ταξικής πάλης σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο.

Η φυσιογνωμία της και ο χαρακτήρας της προσδιορίζεται βασικά από το στρατηγικό της στόχο, την κομμουνιστική απελευθέρωση, **αλλά και όσα αναφέραμε για το περιεχόμενο της ανεξάρτητης, εργατικής πολιτικής, για το Αριστερό Μέτωπο, για την επανίδρυση του κομμουνιστικού οράματος.**

ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ:

1. Κομμουνιστική νεολαία που να "βαπτίζεται" στη νεολαία:

Ζωντανή, που να παίρνει οξυγόνο από τη νεολαίστικη αμφισβήτηση και ριζοσπαστισμό, που να ζεί στο παλμό της νεολαίας.

Η σχέση μας δε μπορεί νάναι σχέση καθοδήγηση-καθοδηγούμενου, αυθεντίας-μαθητή αλλά ζωντανής αλληλεξάρτησης, αλληλοεπηρεασμού και συνδιαμόρφωσης. Κριτήριο η πράξη μας, η αποδοχή από τη νεολαία αλλά και η δυνατότητα εύρεσης δρόμων αποφασιστικής επίδρασης στη νεολαία με την ιδεολογική και πολιτική μας αντίληψη.

2. Ιδεολογική ενότητα και αναζήτηση

Στο θεμελιακό αυτό ζήτημα η επαναστατική νεολαία δε μπορεί παρά να συγκροτείται στη βάση της εθελοντικής, ιδεολογικής ενότητας των μελών της. Η κομμουνιστική ιδεολογία, ο Μαρξισμός σαν επιστημονική μέθοδος ανάλυσης και ανατροπής της πραγματικότητας, ο μαχόμενος διαλεκτικός υλισμός είναι η βασική αναφορά μας.. Η διαμόρφωση μιας πιο ανεβασμένης συμφωνίας, κατοχύρωσης, στήριξης και εμβάθυνσης των κοινά επεξεργασμένων ιδεολογικοπολιτικών και στρατηγικών μας αφετηριών θάναι αποτέλεσμα της δημοκρατικής οργάνωσης, του διαλόγου, της θεωρητικής συλλογικής αναζήτησης και της πολιτικής πρακτικής και δράσης.

Ταυτόχρονα δε θεωρούμε προϋπόθεση τη συμφωνία ή την κατάκτηση του συνόλου της επαναστατικής σκέψης από τους νέους αγωνιστές.

3. Ανασύσταση της εργατικής πολιτικής

Θάχει αναφορά σ' όλα τα μέτωπα, θα προσπαθεί σε κάθε στιγμή της ταξικής πάλης να θέτει το πολιτικό ζήτημα, να συμβάλλει στη μετατροπή των κοινωνικών αγώνων σε

πολιτικούς.

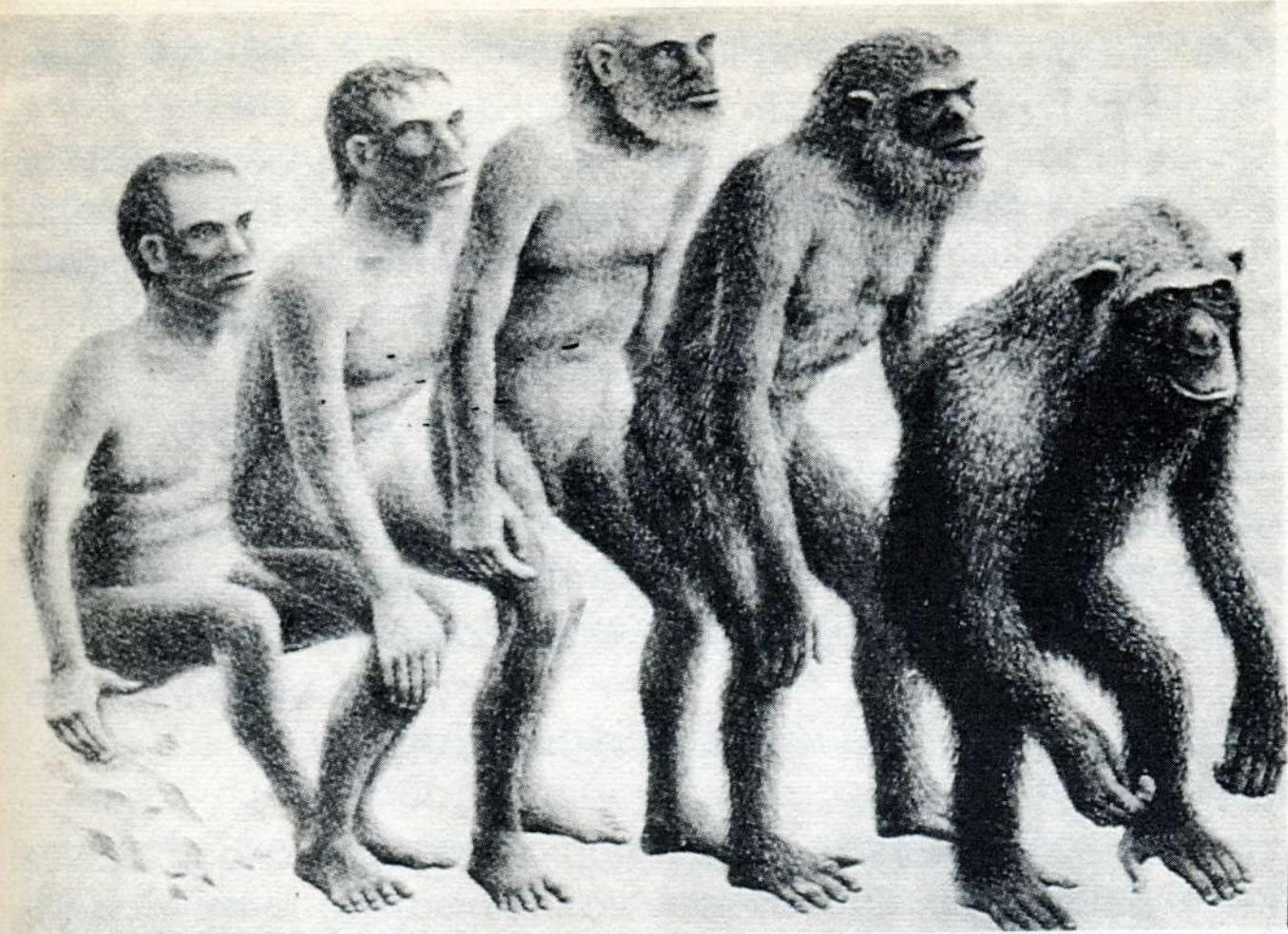
Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία θα συμβάλλει στην ανατροπή των πολιτικών συσχετισμών προς τα αριστερά δηλ. της εργατικής πολιτικής σε βάρος της αστικής.

Είναι φορέας της λογικής του Αριστερού Μετώπου νεολαίας που απευθύνεται στο ανεξάρτητο, αριστερό ρεύμα αγωνιστικής στάσης, αντικαπιταλιστικής κριτικής και αριστερής αναζήτησης.

4. Κομμουνιστική αντεπίθεση στις αξίες και τον πολιτισμό

Η επαναστατική οργάνωση θέλουμε να είναι ο φορέας μιας ολότελα διαφορετικής στάσης ζωής, άρνησης των προτύπων και των κριτηρίων που προβάλλει και επιβάλλει ο καπιταλισμός. Αρνηση, όχι στα λόγια αλλά στην πράξη. Κατάκτη-

ση μέσα στη διαδικασία της οργάνωσης και στη ζωή των μελών της, μιας ριζικά διαφορετικής, αντιθετικής στο σύνολο αντίληψης.

Η προβολή ενός τέτοιου προτύπου αριστερού, ανατρεπτικού, απελευθερωτικού είναι η προϋπόθεση για να κερδηθεί η νεολαία με το αριστερό άκρο του σύγχρονου διπολισμού.

5. Εργατικός νεολαίστικος χαρακτήρας και προσανατολισμός

Η εργατική φυσιογνωμία των προσπαθειών μας έχει πολλές πλευρές. Αφορά πρώτα απ' όλα τον προσανατολισμό, το στύγμα, την ουσία των μαζικών δραστηριοτήτων, των θεωρητικών επεξεργασιών, των πολιτικών αναλύσεων και θέσεων, των μετώπων στα οποία αναπτύσσονται αγώνες και ριζοσπαστικές συσπειρώσεις. Ταυτόχρονα αφορά και το πολιτικό "κέντρο βάρους" των οργανωτικών μας προσπαθειών.

Η δημιουργία οργανώσεων στους εργατικούς χώρους, στους χώρους της νέας μισθωτής εργαζόμενης διανόησης

(αδιόριστοι, νέοι μηχανικοί κλπ), στους εργαζόμενους σπουδαστές-μαθητές.

Η λειτουργία αυτών των οργάνωσεων όπου υπάρχουν και όπου θα δημιουργηθούν να μη δρούν απλά σαν πολιτικο-συνδικαλιστικές κινήσεις, να μην εξαντλείται στα ζητήματα των "χώρων" αλλά νάναι ο εργατικός τομέας ο "βηματοδότης" και της πολιτικής και της ιδεολογικής πρακτικής.

Χρειάζεται να δούμε πολλά ακόμη για το τι περιεχόμενο θάχει η οργάνωση των εργαζομένων. Κυρίως όμως να δούμε ότι ο εργατικός προσανατολισμός μπορεί πιο άμεσα να κατακτηθεί και στα κομμάτια της σπουδάζουσας νεολαίας με βάση τις αλλαγές στην εκπαίδευση που περιγράψαμε.

Κανόνες λειτουργίας

Οι κανόνες λειτουργίας, που στηρίζονται στους άξονες που περιγράψαμε, προσδοκούν να εξασφαλίσουν την ελεύθερη και ισότιμη συμμετοχή και συζήτηση μέσα στις γραμμές της κομμουνιστικής νεολαίας, γύρω από τα ζητήματα της πολιτικής και της θεωρίας. Προσδοκούμε επίσης να συμβάλλουν στην ποιοτική και ποσοτική ανάπτυξη της οργάνωσης μας στην αποτελεσματική της παρέμβαση σ' όλα τα επίπεδα.

Δεν αποτελούν ένα κλειστό σύστημα αλλά κανόνες που θα διαμορφώνονται, θα αναπροσαρμόζονται και θ' αλλάζουν με βάση την εμπειρία και την ανάπτυξη των ιδεολογικών και πολιτικών επεξεργασιών και χαρακτηριστικών μας.

1. Η οργάνωση της δημοκρατίας και της συζήτησης:

Η δημοκρατία δεν είναι ζήτημα φετίχ ή κάποιων τυπικών κανόνων. Είναι η ουσία της μεγαλύτερης ελευθερίας συζήτησης, προυπόθεση για την ενεργητική παρουσία και δράση κάθε συντρόφου, για την ίδια τη δυνατότητα της ανατρεπτικής απελευθερωτικής προοπτικής. Η ελευθερία του κομμουνισμού θέλει μ' αυτό τον τρόπο να βρίσκει δρόμους και ιδέες που να καταργούν στο σήμερα την καθεστωτική τάξη

πραγμάτων. Η αποτελεσματικότητά της κρίνεται στο κατά πόσο ο κάθε σύντροφος ή νέος αγωνιστής που θέλει να παρακολουθεί τις διαδικασίες μας, μπορεί να έχει γνώμη, να συναποφασίζει για όλα τα ζητήματα της θεωρίας και της πολιτικής.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να υπάρχει πραγματική πληροφόρηση και γνώση για όλα τα ζητήματα ώστε μ' αυτό τον τρόπο να γίνει δημιουργική η συμβολή του μέλους στις αποφάσεις.

Ετσι κάθε μέλος έχει το δικαίωμα να πληροφορείται και για τις διαφορετικές απόψεις που εκφράστηκαν από σύντροφο ή συντρόφους είτε στα όργανα, είτε στα συνέδρια, είτε σε κάποια οργάνωση.

Για το λόγο αυτό η οργάνωση είναι υποχρεωμένη να διευκολύνει τη δημοσιοποίηση των αντίθετων απόψεων είτε μέσα από τις ΑΝαιρέσεις ή το ΠΡΙΝ είτε με ειδικά εσωοργανωτικά δελτία.

2. Οι αρχές που διέπουν την πλειοψηφία και τη μειοψηφία

Η κάθε φορά πλειοψηφία πρέπει να διευκολύνει την επαφή όλων των μελών έγκαιρα για τη γνώμη της μειοψηφίας είτε για τα μεγάλα, είτε για τα μερικά ζητήματα. Μ' αυτό τον τρόπο η μειοψηφία έχει τη δυνατότητα να γίνει πλειοψηφία αν επιδοκιμαστεί η άποψη από τους συντρόφους.

Ομως οι σχέσεις μειοψηφίας-πλειοψηφίας πρέπει να τις βλέπουμε όχι σα σχέση επιβολής αλλά ούτε και σαν αιτία ακινησίας μέχρι να βγεί ομόφωση απόφαση. Δε θέλουμε ούτε τεχνητές ομοφωνίες "νεκροταφείων"-ιδίωμα αστικών και ρεφορμιστικών οργανώσεων-ούτε όμως φαινόμενα παράλυσης. Η δημοκρατική διαδικασία και στρατηγική της υλοποίησης των επιλογών της κάθε φορά πλειοψηφίας στη δράση, αποτελεί αφετηριακό γνώρισμα για τους επαναστάτες αγωνιστές. Ταυτόχρονα με την υλοποίηση, η μειοψηφία έχει το δικαίωμα της διαπάλης στο εσωτερικό της οργάνωσης ή την

πάλη και στην κοινωνία αν κρίνει ότι το ζήτημα είναι θεμελιώδες. Ομως ο νέος τρόπος σχέσεων ανάμεσα στην πλειοψηφία και την μειοψηφία επιβάλλει η κάθε μία άποψη να προσπαθεί να βαθύνει το περιεχόμενο της άλλης. Να ενσωματώνει τα δημιουργικά της στοιχεία έτσι που και αυτή να εξελίσσεται.

3. Η οργάνωση μας αποτελείται από νέους αγωνιστές που συνειδητά και ελεύθερα έχουν επιλέξει τη συμμετοχή τους σα μέλη - σ/φοι και δέχονται τις αρχές λειτουργίας της.

Είναι δραστήριοι αγωνιστές του μαζικού κινήματος, του αριστερού μετώπου και κάθε πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας. Συμμετέχουν σε οργανώσεις που συγκροτούνται κύρια στους χώρους όπου εργάζεται ή σπουδάζει η νεολαία καθώς και σε χώρους συνοικιών ή σε πρωτοβουλίες μετώπων (αντιπολεμικό κλπ). Οι άνεργοι σ/φοι συμμετέχουν πρώτα και κύρια στην οργάνωση του χώρου προοπτικής τους (πχ μηχανικοί, οι απόφοιτοι ΕΜΠ-ΤΕΙ-ΤΕΣ κλπ).

Η συμμετοχή του με πλήρη δικαιώματα και υποχρεώσεις αφορούν όλα τα ζητήματα πουχει σαν περιεχόμενο μια οργάνωση όπως αυτή επιλέγει. Εκεί δίνει τη μηνιάτικη συνδρομή του, λέει την άποψη του και ψηφίζει, εκεί συζητά ελέγχει και ελέγχεται για την πορεία υλοποίησης των αποφάσεων κλπ.

Η συμμετοχή και οι υποχρεώσεις του μέλους δεν έχει καμία σχέση με ιεραρχικά κλειστά συστήματα στρατιωτικού χαρακτήρα αλλά με τη συνειδητή άρνηση υποταγής τους στον καπιταλισμό, τη συνειδητή συμμετοχή στην προσπάθεια ανατροπής του και προώθησης της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

4. Οι οργανώσεις συζητούν όλα τα πολιτικά ιδεολογικά και άλλα ζητήματα.

Η ουσιαστική συμμετοχή τους ση δημοκρατική συζήτηση ~~εξασφαλίζει~~ τη συλλογικότητα στις αποφάσεις. Η κάθε οργάνωση χώρου ή μετώπου έχει την αρμοδιότητα για τις αποφάσεις που αφορούν το χώρο της. Οργανώνουν την προβολή των αποφάσεων και την υλοποίηση των παρεμβάσεών τους στο χώρο δράσης. Ανώτερο όργανο είναι η συνέλευσή της. Εκεί εκλέγεται συντονιστής-γραμματέας που ναι επιφορτισμένος για το συντονισμό και την οργάνωση της δράσης των μελών της.

5. Με βάση την οργάνωση του χώρου διαμορφώνεται όλη η δομή.

Οι οργανώσεις εκλέγουν συμβούλιο περιοχής. Από τις πανελλαδικές συνδιασκέψεις και το συνέδριο εκλέγεται το κεντρικό συμβούλιο και το γραφείο της οργάνωσής μας. Κάθε ένα χρόνο διεξάγεται πανελλαδική Συνδιάσκεψη που συζητά και αποφασίζει για τα βασικά πολιτικά ζητήματα.

Σε ταχτά χρονικά διαστήματα οργανώνονται συνδιασκέψεις με ειδικά θέματα π.χ. ιδεολογικά, εκπαιδευτικά, εργατικά κ.λ.π. Το μέτρο και αν θα υπάρχει, αντιπροσώπευσης αποφασίζεται από το κεντρικό συμβούλιο. Έκτακτη συνδιάσκεψη μπορεί να γίνει αν το ζητήσει το 1/3 των μελών.

Ο τρόπος εκλογής πρέπει να ναι τέτοιος ώστε να εκφράζονται οι τυχόν διαμορφωμένες μειοψηφίες σ' αυτά.

6) Στο πρόσωπο του κάθε μέλους θέλουμε να αποτυπώνεται ταυτόχρονα η έννοια του κοινωνικού πρωτοπόρου αγωνιστή, του πολιτικού προσώπου και του ιδεολογικού θεωρητικού παραγωγού και διαμορφωτή. Δε χωράνε αποτυπώσεις του αστικού καπιταλισμού καταμερισμού, σε μια απελευθερωτική κομμουνιστική νεολαία.

Τα όργανα έχουν το ρόλο της οργάνωσης του διαλόγου, της εισαγωγής των θεμάτων, του βαθαίματος στη θεωρία, της αξιοποίησης και διάδοσης των απόψεων που διατυπώ-

νονται, της οργάνωσης της ενιαίας δράσης στα μαζικά και πολιτικοίδεολογικά μέτωπα.

7) Τα οικονομικά προέρχονται από τις μηνιάτικες συνδρομές και τις ενισχύσεις των μελών και των φίλων της οργάνωσης.

8) Η κομμουνιστική νεολαία δρα και λειτουργεί αυτοτελώς από το NAP.

Προσπαθεί να συμβάλλει στη θεωρητική , πολιτική αναζήτηση και δράση του NAP στην οικοδόμηση και την ανάπτυξη του , στα πλαίσια της επαναστατικής του προοπτικής . Τα μέλη μπορούν να εντάσσονται στο NAP και να δρουν σ' αυτό μέσα από τις επιτροπές και τις οργανώσεις του. Το NAP και η απελευθερωτική κομμουνιστική νεολαία κινούνται στην ίδια κατεύθυνση για τη δημιουργία ενός νέου αντικαπιταλιστικού , ανατρεπτικού ρεύματος στην ελληνική κοινωνία , για την συγκέντρωση των δυνάμεων του σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος.

9) Η κομμουνιστική νεολαία εκτιμώντας σαν πρωταρχικής σημασίας την υπόθεση της κοινής δράσης του διεθνούς κινήματος , αναπτύσσει πρωτοβουλίες συντονισμού και διαλόγου με ριζοσπαστικές , επαναστατικές δυνάμεις νεολαίας άλλων χωρών .

Η θεωρητική αναζήτηση και ο διάλογος μαζί με την πολιτική δράση μ' αυτές τις δυνάμεις είναι συστατικά στοιχεία της διαμόρφωσης του διεθνούς επαναστατικού υποκειμένου.

10) Η πανελλαδική διάρθρωση , η οργανωτική ανάπτυξη της κομμουνιστικής νεολαίας ιδιαίτερα στους κρίσιμους χώρους των μαθητών και της εργαζόμενης νεολαίας αποτελεί προϋπόθεση για το εγχείρη-

μα της επανίδρυσης .

Η έμπρακτη επαναστατική δράση , η συγκρότηση και η ανάπτυξη μιας νέας ενότητας της νεολαίας σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση μέσα από τη συμβολή της κομμουνιστικής νεολαίας ,χωρίς να υποκαθιστά τον πραγματικό δημιουργό της τάξης και της νεολαίας, είναι καθοριστικό για την αυτοτελή , διακριτή ύπαρξη της κομμουνιστικής νεολαίας.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1995

**Αυτοί που κάθονται σε χρυσές καρέκλες για να γράφουν θα ρωτηθούν μια μέρα
ποιοί τάχα υφάνανε τα ρούχα που φοράν.**

**Λογοτεχνίες ολάκαιρες
μ' εκλεκτά λόγια γραμμένες
θ' ανασκαφτούν για την έρευνα μιάς μικρής ένδειξης:
πως τον καιρό της καταπίεσης (ας πούμε)
ζούσαν κ' επαναστάτες.**

Μπέρτολτ Μπρέχτ

- Ανατροπή της καθεστωτικής πολιτικής και εξουσίας.
- Για ένα ρεύμα αντικαπιταλιστικό στη νεολαία.
- Ανασύσταση της εργατικής πολιτικής ,
αριστερό μέτωπο νεολαίας.